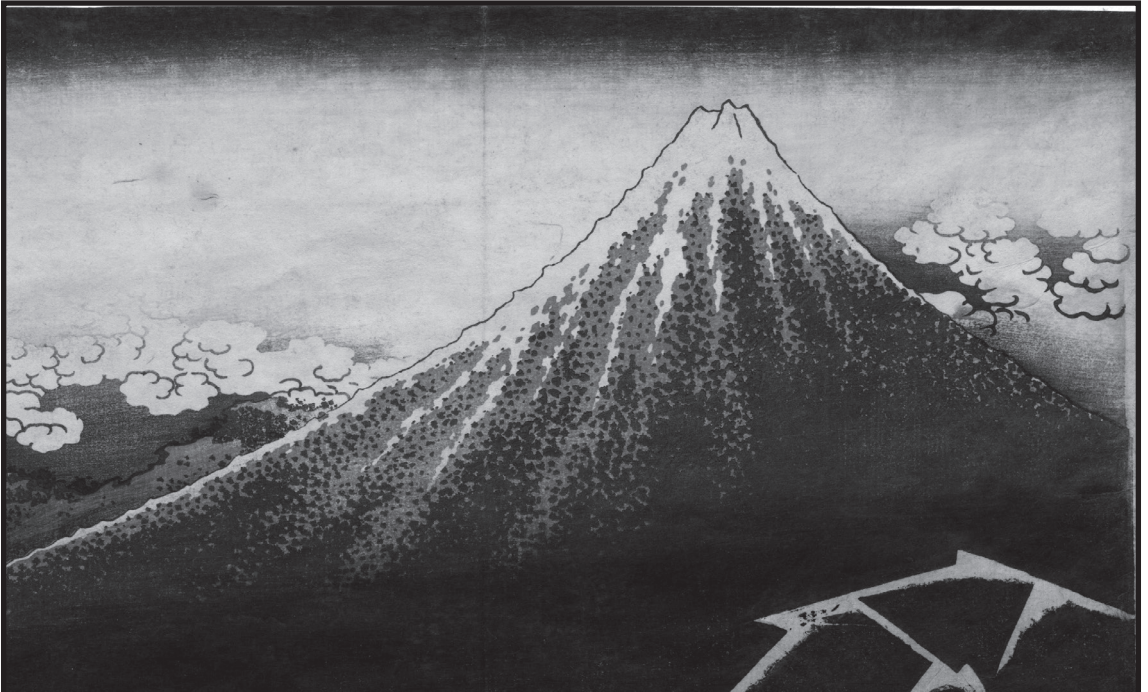

ΡΕΣΑΛΤΟ

editorial [2] ● Με αφορμή έναν θάνατο στο σχιστό [3] ● Σχολιασμοί γύρω από την πρόσφατη μεταρρύθμιση και τους κανονισμούς στον χώρο της εκπαίδευσης [4-8] ● Ενώπιον στα υγειονομικά συστήματα κράτους και κεφαλαίου. Σχετικά με την εκδήλωση «Δεν θα είμαστε πλέον υπομονετικές, δεν θα είμαστε πλέον ασθενείς»

[9-13] ● Για τις κρατικές δολοφονίες μεταναστών στα Α.Τ. Αγ.Παντελεήμονα και Ομονοίας [14] ● Σχετικά με την υπόθεση των Αμπελόκηπων, την καταστολή και την αλληλεγγύη [15-18] ● Project “Ανήμερη Μνήμη – Στιγμές, εικόνες και λέξεις από ένα ταξίδι στον χρόνο και στον τόπο, Μεσσηνιακή Μάνη, 1946-2021” [19-22] ● Πόλεμος και Εμπόριο: ναυτιλία, καπιταλισμός και κράτος... στον Πειραιά [23-24] ● Αλληλεγγύη στις περιοχές της παλαιστίνης. Ανυπότακτοι/ες στα σφαγεία κράτους και αφεντικών [25-30] ● Στιγμιότυπα αντιστάσεων & «κρίσεων» [31-34] ● Ένα πρώτο σχόλιο για μία ακόμα ορκωμοσία μίας ακόμα «νέας εποχής»... [35-36] ● Ενώπιον στα σύνορα ενάντια στους νόμους, γκέι, τρανς λεσβίες βγαίνουμε στους δρόμους! [36-39]

Στην εποχή μας, η πληροφορία και η γνώση κυριολεκτικά κυκλοφορούν παντού, ανεμπόδιστα, εκμηδενίζοντας τον χρόνο και την απόσταση. Ωστόσο, είναι ακριβώς αυτός ο εκμηδενισμός χρόνου και απόστασης που φαίνεται πως παράλληλα συνθλίβει τη δια ζώσης επικοινωνία, προωθώντας μία μορφή της πρωτόγνωρη, φιλτραρισμένη, εκ του ασφαλούς, εξ αποστάσεως, ασφυκτικά οριοθετημένη σε εναλλασσόμενες θεματολογίες, με διάρκεια ζωής κάποιων ωρών. Η σπουδαιότητα (συν)ύπαρξης εκείνης της επαφής, εκείνης της επικοινωνίας που εκτίθεται στη δια ζώσης συνάντηση και ό,τι συνεπάγεται από αυτήν -από αντίδραση, διαφωνία, δυσφορία μέχρι γνωριμία, κριτική, συμφωνία, ευχαρίστηση- είναι μεγάλη. Όπως κρίσιμη είναι και η εναντίωση στη βαθμιαία εξοικείωση με τη διαμεσολαβημένη, ελεγχόμενη και ανεξέλεγκτη, επιτηρούμενη πληροφορία και γνώση που φέρει η εποχή μας.

Σε αυτήν τη συνάντηση, σε αυτήν την εναντίωση, όπως και κόντρα στην γενικευμένη αίσθηση ματαιότητας, σκοπεύει να συμβάλλει αυτό το έντυπο δρόμου που κρατάς στα χέρια σου. Ένα έντυπο δρόμου που το έχουν γράψει άνθρωποι και όχι μισθωμένοι λογαριασμοί ή AI· που για να υπάρξει χρειάζεται να αναζητηθούν συγκεκριμένες πληροφορίες κι όχι ό,τι πλασάρεται από κάποιον -προσωποποιημένο κατά τ' άλλα- αλγόριθμο· που η «ύλη» του επιλέγεται συλλογικά βάσει του τόπου και της βιωμένης πραγματικότητας· που τα κείμενά του συζητιούνται και τροποποιούνται σε διάρκεια εβδομάδων κι άλλων τόσων προκειμένου να «στηθεί» και να τυπωθεί· που μέχρι και η αισθητική του επιθυμεί να έρχεται σε απόλυτη κόντρα με την τελειότητα των φίλτρων και της επιτηδευμένης πόζας· που μοιράζεται χέρι με χέρι στους δρόμους, στις πλατείες, στα σχολεία, στους εργασιακούς χώρους και σε κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις· που δεν μεσολαβείται από ιντερνετικούς ή/και μιντιακούς επιχειρηματικούς κύκλους (τοπικούς, εγχώριους ή διεθνείς), θεσμούς, φορείς και από το ίδιο το χρήμα... Αντιπληροφορώντας για εκείνα που δεν λαμβάνουν υψηλή θέση στα ψηφιακά trends ή που αλλοιώνονται σε παραπληροφόρηση. Αντιπληροφορώντας για τις αντιστάσεις, τους αγώνες, τα κινήματα και τις κοινότητες αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Μοιράζοντας αναλύσεις και πειράματα αναρχικών, αντιεξουσιαστικών προτάσεων.

Το έντυπο αυτό προέκυψε από τη συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Ένα εγχείρημα κι ένας χώρος που ξεκίνησε από τα μέσα Ιούνη 2005 στο Κερατσίνι. Ένα εγχείρημα αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας και συναναστροφής, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, καταναλωτικά και θεαματικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας. Αγωνιζόμενα στο εδώ και στο τώρα, στην προοπτική μιας αυτοοργανωμένης κοινωνίας ελευθερίας, αλληλεγγύης, κοινοκτημοσύνης ενάντια σε κράτος, έθνη, καπιταλισμό, πατριαρχία.

**Το έντυπο είναι το τεύχος 01 της 4ης περιόδου έκδοσής του
και τυπώθηκε σε 1000 αντίτυπα τον Μάρτιο του 2025.**

Σχετικά με ενημερώσεις, δράσεις & υλικό του ΡΕΣΑΛΤΟ: resalto.espivblogs.net

Για επικοινωνία: resalto@espiv.net

**Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης, ΡΕΣΑΛΤΟ
(Γεβρου 27, Ταμπούρια στο Κερατσίνι, 100μ. από την πλατεία Λαού)**

Με αφορμή έναν θάνατο στο Σχιστό

“πιθανές-μη πιθανές-δομή-βράδυ-συμβάν-απώλεια-θλιψη-παιδί-αδιαθεσία-φιλοξενία-ευθύνες-πεντάχρονο-ή και μη” *

Βαρύγδουπες λέξεις που σου τρυπάνε το μυαλό.
Προκαλούν δάκρυα -ή και όχι-. Έτσι και αλλιώς, η τέχνη του να ξεχνάς, να προσπερνάς, να μην αφήνεις να θυμάσαι, είναι το νέο προϊόν της εποχής. Εφήμερη συγκίνηση μέχρι το επόμενο και τρύπιες λέξεις από νοήματα. Μπάζει από παντού. Μπάζει μέχρι το επόμενο και ξανά από την αρχή. Σαν σπείρα που δεν τελειώνει.

Να είσαι τόσο κοντά αλλά να συνειδητοποιείς πως είσαι τόσο μακριά.
Και τί να πεις και τί να γράψεις; δεν βαριέσαι λες -κοίτα τι γίνεται-.

Κοινοτοπία και απλούστευση σε όλα. Γρήγορα νοήματα, γρήγορες αναζητήσεις και αμνησία. Μέχρι και η οργή φαντάζει θαμμένη, ξεχνιέται όπως τα πρόσωπα. Οι εικόνες του θανάτου διάχυτες και η μυρωδιά του διαρκώς μέσα στα ρουθούνια μας, όλα πια κανονικά.

Συρματοπλέγματα φυλακίζουν τον αέρα, το χρώμα, το νερό, τα σώματα, τον λαιμό μας.

Εδώ προσπαθούμε να ζήσουμε...

-εκεί είναι άλλος ο θεός-

-δεν είναι ο ίδιος-

-εκεί-

-σε κάθε εκεί-

-είναι το άλλο-

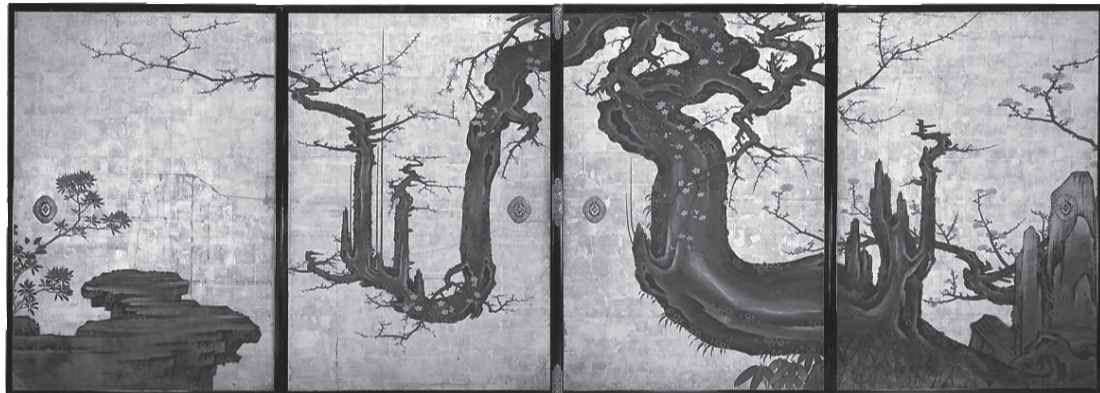
-ξένο-

για να επιβεβαιώνει τη δική μας βολή και καθημερινότητα.
-εμείς καλά είμαστε-ευτυχώς-

γιατί για να υπάρχει το εκεί θα υπάρχει εδώ το άλλο
για να υπάρχει το εδώ πρέπει να υπάρχει το εκεί.

κανένα δάκρυ, καμία αγκαλιά, κανένα βλέμμα, καμία φωνή.
όλα φαίνονται τόσο τραγικά κοινότοπα.

* οι παραπάνω λέξεις αντλήθηκαν από την ανακοίνωση του υπουργείου μετανάστευσης και ασύλου για τον θάνατο ενός 5χρονου παιδιού στο στρατόπεδο “φιλοξενίας” του σχιστού στις 5/12/24.

Σχολιασμοί γύρω από την πρόσφατη μεταρρύθμιση και τους κανονισμούς στον χώρο της εκπαίδευσης

Κάθε φορά που η κυριαρχία μεταρρυθμίζει τον θεσμό της εκπαίδευσης (όπως πχ με την περαιτέρω ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση των πανεπιστημίων ή τις αξιολογήσεις εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων), στην πραγματικότητα απλά επιχειρεί τις αναγκαίες αλλαγές και προσθήκες για περισσότερο, αποδοτικότερο, πιο εκσυγχρονισμένο έλεγχο και πειθαρχία, αλλά και για την όξυνση των κοινωνικών-ταξικών αντιθέσεων και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Αλλαγές και προσθήκες απαραίτητες όχι μόνο για την ομαλή λειτουργία του θεσμού αυτού, αλλά και για να συμβάλλουν στην αναπαραγωγή των υπάρχουσών κοινωνικών/οικονομικών νορμών και ιεραρχιών. Ακολουθούν σχολιασμοί σε κάποια από τα σημεία της πρόσφατης μεταρρύθμισης.

Απαγόρευση (των κινητών) και τιμωρία

Η απαγόρευση της χρήσης των κινητών κατά τη διάρκεια του σχολικού ωραρίου είναι ένας παλιός κανονισμός που ενεργοποιήθηκε εκ νέου το 2024. Ο οποίος επιτρέπει τη χρήση κινητών μόνο σε έκτακτες περιπτώσεις (πχ κάποια επικοινωνία με γονείς ή ιατρική βοήθεια). Αν ο εκπαιδευτικός εντοπίσει μαθήτρια/τή να χρησιμοποιεί κινητό, τότε τυπικά επιβάλλεται το «παιδαγωγικό μέτρο» (ναι, έτσι αποκαλούν την τιμωρία) της μονοήμερης αποβολής, ενημερώνοντας ταυτόχρονα γονείς/κηδεμόνες. Αυτή η απαγόρευση προσθέτει άλλο ένα κομμάτι στην ήδη εξουσιαστική δομή και καθεστώς του σχολείου.

Αν και δεν εκπλησσόμαστε, πρόκειται για ένα ελαφρώς ξεδιάντροπο μέτρο ακόμα και για το κράτος. Καθώς την ίδια στιγμή, το κράτος και το κεφάλαιο διαμορφώνουν τη χρήση του μέσου αυτού και των αναλόγων του (τάμπλετ, ρολόγια κοκ) ως αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινότητας και της ύπαρξης των «υπηκόων». Το έχουν επιβάλλει σχεδόν ως το μόνο μέσο για χρήση των υπηρεσιών του κράτους (εφορίες, νοσοκομεία, εξετάσεις κοκ). Αλλά και από πλευράς του κεφαλαίου προμοτάρεται ως προέκταση της ύπαρξης με την ψηφιοποίηση τρόπων κοινωνικοποίησης, επικοινωνίας, διασκέδασης, ακόμα και άθλησης...

Χωρίς καμία αμφιβολία το κινητό τηλέφωνο αποτελεί μία ακόμα συμπύκνωση ενός κατακερματισμένου, εμπορευματοποιημένου, θεαματικού και εξατομικευμένου κόσμου, τεχνητής και διαμεσολαβημένης επαφής και επικοινωνίας. Καμία αντίρρηση επίσης ότι μάλλον «την έχουμε ακούσει όλα», ανεξαρτήτως ηλικίας και ότι η χρήση που κάνουμε τους τελευταίους που εξυπηρετεί είναι τους χρήστες, δηλαδή εμάς. Όπως είναι αλήθεια ότι «χάνουμε» τον χρόνο και τον ύπνο μας για το απόλυτο τίποτα (πιστεύοντας ότι κάτι μαθαίνουμε ή πληροφορούμαστε), ότι δεν συναντιόμαστε, ότι μοιράζουμε τις φάτσες μας όπου να' ναι, όπως να' ναι και άλλα. Όπως και δεν θα στρουθοκαμηλίσουμε λέγοντας πως είναι «ελεύθερο» μέσο κι άλλες αρλούμπες. Ξέρουμε πολύ καλά πως δεν έχουμε κανέναν έλεγχο ούτε στις συσκευές των κινητών, τις sim κάρτες, ούτε στο μεγαλύτερο ποσοστό των εφαρμογών. Απεναντίας είναι το κράτος, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί, οι εταιρείες, οι γονείς και το σχολείο που είχαν και θα έχουν ακόμα περισσότερο τον έλεγχο.

Παρά το γεγονός αυτό ή ίσως και εξαιτίας του, ένα κινητό μέσα σε μια ασφυκτική καθημερινότητα καταναγκασμών μπορεί παράλληλα να δίνει δυνατότητες μίας έστω μερικής, πρόσκαιρης, εικονικής «διαφυγής» και επικοινωνίας για έναν εργαζόμενο, μια μαθήτρια, έναν φυλακισμένο κτλ. Και φυσικά οποιαδήποτε μορφή «διαφυγής» και επικοινωνίας των «από κάτω», ακόμα και οι πιο αλλοτριωμένες, δεν μπορεί παρά να είναι σε ένα καθεστώς ελέγχου και επιτήρησης από κράτος και αφεντικά. Πιο συγκεκριμένα λοιπόν, στις αίθουσες της πλήξης, αυτό το μέσο μπορεί να δώσει τη δυνατότητα της λούφας ή μίας κοινωνικοποίησης και επικοινωνίας μαθητών/ριών χωρίς άμεσο έλεγχο από οικογένεια και σχολείο. Και είναι ακριβώς αυτές οι δυνατότητες, οι μη «παραγωγικές», που μπαίνουν στο στόχαστρο αυτών των απαγορεύσεων, μέσα επίσης από μία ενορχηστρωμένη προπαγάνδα κράτους και ΜΜΕ που δαιμονοποιεί εναλλάξ τη «βία και την παραβατικότητα των ανηλίκων» και τον «εθισμό των νέων στα κινητά», όλα αυτά δηλαδή που αποτελούν την κανονικότητα των «ενηλίκων».

E-parents ή αλλιώς περισσότερος έλεγχος, πειθαρχία, υποτίμηση και ανταγωνισμός

Αυτή η πλατφόρμα επιχειρεί να διασυνδέσει ακόμα στενότερα τον θεσμό του σχολείου με αυτόν της οικογένειας που είναι ούτως ή άλλως πρωτογενής θεσμός διαπαιδαγώγησης και εκπαίδευσης. Το λεγόμενο E-Parents δεν είναι παρά ένα σύγχρονο μέσο που δίνει την δυνατότητα 24ωρης παρακολούθησης. Μέσα από αυτήν την εφαρμογή, ο «κηδεμόνας» μπορεί να παρακολουθεί τις απουσίες, τις επιδόσεις και τις βαθμολογίες της εκάστοτε μαθήτριας/ή. Στο κακό σενάριο δε που ένας γονιός είναι ήδη κακοποιητικός, το κράτος μέσω του e-parents προσφέρει εν δυνάμει και τις δικαιολογίες για να εκφράζει την κακομεταχειριστική του συμπεριφορά. Με απλά λόγια, σε όλο το φάσμα, από την επιτήρηση μέχρι τη βαναυσότητα των γονιών, το μόνο που επιδιώκεται και μέσω αυτής της εφαρμογής είναι η περαιτέρω καταπίεση της μαθήτριας/ή. Είναι η ενίσχυση της πίεσης, του άγχους και του στρες. Είναι μία ακόμα πιο ταιριαστή «διαπαιδαγώγηση» για να συνηθίζει την κοινωνία της επιτήρησης και του ελέγχου ως «φυσική», «λογική», «αναμενόμενη». Άλλωστε αυτά δεν χρειάζονται τα παιδιά για «να μεγαλώσουν σωστά»; Έτσι θεωρεί το κράτος, αφού ως εχθρός της ελευθερίας θεωρεί πως η ελευθερία βλάπτει.

Ταυτόχρονα, η λογική της συνεχούς παρακολούθησης δεν ενισχύει μόνο τον έλεγχο αλλά και την ιδέα ότι η ευθύνη για τις σχολικές επιδόσεις μιας μαθήτριας ή ενός μαθητή ανήκει και

βαραίνει αποκλειστικά τους ίδιους/ες. Άσχετα βέβαια αν μία χαμηλή ή υψηλή σχολική επίδοση σχετίζεται άμεσα και κατά κύριο λόγο με κοινωνικούς και ταξικούς παράγοντες και όχι με τον ίδιο τον μαθητή/ρια. Όσο και να θέλουν να μας πείσουν πως το πρόβλημα το έχουμε εμείς, το κράτος και οι θεσμοί είναι οι υπαίτιοι των προβλημάτων μας.

Μεταλυκειακό έτος, τάξη μαθητείας ή αλλιώς τσάμπα εργατικά χέρια για τα αφεντικά.

Η λεγόμενη «μαθητεία» είναι ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα που εφαρμόζεται μέσω του μεταλυκειακού έτους και απευθύνεται μόνο σε απόφοιτους των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. Σύμφωνα με τα λεγόμενά τους, δίνει την «ευκαιρία» στα άτομα που τελειώνουν το σχολείο να εκπαιδευτούν -μέσω εργασίας- στο αντικείμενο που θα διαλέξουν, κάνοντας σχετική αίτηση για να επιλεχθούν. Ως πρόγραμμα, η «μαθητεία» υπάρχει από το 2016 αλλά το 2024 έγιναν αλλαγές που την έκαναν ακόμα πιο «ελκυστική» επιλογή... για τα αφεντικά. Η επιδότηση μέσω ΕΣΠΑ αυξήθηκε, καλύπτοντας πλέον το 95% της αποζημίωσης των μαθητευόμενων, προσφέροντας έτσι τσάμπα εργατικά χέρια. Οι μαθητευόμενοι/ες από την έναρξη του προγράμματος αυτού, πληρώνονταν με χαμηλούς μισθούς και τα αφεντικά από τότε έως και σήμερα είχαν τη δυνατότητα να απολύουν χωρίς επιβάρυνση. Μέσα από αυτό το πρόγραμμα διευκολύνεται η μετάβαση στη νέα πραγματικότητα της εργασιακής εκμετάλλευσης, που δεν είναι επιλογή αλλά εκβιασμός, και που συχνά δεν εξασφαλίζει ούτε καν την επιβίωση.

Το πρόγραμμα της μαθητείας λοιπόν, δεν θεωρείται ακριβώς εργασία αλλά... «εκπαιδευτική διαδικασία». Κατά αυτόν τον τρόπο, για 4 ημέρες απασχόλησης την εβδομάδα και 7 ώρες εργασίας την ημέρα, ο «μαθητευόμενος» λαμβάνει 342 ευρώ τον μήνα. Το κράτος και το κεφάλαιο δεν κρύβουν τη σχέση που έχουν μεταξύ τους, το επιβεβαιώνουν κάθε μέρα με τις πράξεις τους, με τη λειτουργία τους και με την ύπαρξη τους. Το μεταλυκειακό έτος λοιπόν είναι όντως μεταλυκειακό. Αφού ως συνέχεια του σχολείου, μαθαίνει πιο έμπρακτα στους «μετα-μαθητές» την εκμετάλλευση, τον έλεγχο και την υπακοή στα αφεντικά. Επιβεβαιώνοντας για μια ακόμη φορά ότι... «το σύστημα της διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος».

PISA και Αξιολόγηση

Ο διεθνής διαγωνισμός PISA για την Αξιολόγηση της Επίδοσης των Μαθητών πραγματοποιείται από το 2000 και οργανώνεται από τον υπερεθνικό οργανισμό ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) με σκοπό να κατηγοριοποιεί τις επιδόσεις των μαθητών παγκοσμίως αλλά και τα εκάστοτε εκπαιδευτικά συστήματα, με κριτήριο βέβαια την αποδοτικότητα και την παραγωγικότητά τους μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Στην Ελλάδα, από το 2022 διενεργούνται οι εν λόγω εξετάσεις σε μαθητές/τριες των τάξεων Στ' Δημοτικού και Γ' Γυμνασίου, σε επιλεγμένα από το Υπουργείο Παιδείας δημοτικά και γυμνάσια. Έτσι λοιπόν τον Μάιο του 2024, η «ελληνική pisa» αξιολόγησε 660 δημοτικά και γυμνάσια, με τα αποτελέσματα να μην έχουν δημοσιευτεί ακόμα, αλλά αναμένεται να φέρουν εκ νέου αλλαγές από το υπουργείο παιδείας. Άλλη μια εξέταση λοιπόν και λίγο ακόμα άγχος, όλα για τον ιερό σκοπό της «παιδείας». Βασικός στόχος των εξετάσεων αυτών είναι η εξαγωγή συμπερασμάτων για τα «καλά» και τα «κακά» σχολεία, με τους «καλούς» και τους «κακούς» μαθητές και καθηγητές, στις «καλές» και τις «κακές» γειτονιές. Με αυτόν τον τρόπο επιχειρείται να μετατραπούν μαθητές/ριες και εκπαιδευτικοί σε αντικείμενα μέτρησης και σύγκρισης με βάση μηχανιστικούς αξιολογικούς δείκτες. Είναι μια ακόμα επιθετική πολιτική ταξινόμησης για το ταξικό και κοινωνικό ξεσκαρτάρισμα.

Σε συνδυασμό και με άλλα μέτρα αποτελεί μία ακόμη νεοφιλελεύθερη προσπάθεια επιβολής αυστηρότερης αξιολόγησης, είτε αυτή αφορά σε σχολεία είτε σε μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Ένα κρίσιμο μέτρο προς αυτή τη κατεύθυνση είναι η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Η εφαρμογή της οποίας έχει επιχειρηθεί και στο παρελθόν από πολλούς και διαφορετικούς κρατικούς διαχειριστές, προβάλλοντας όλων των ειδών τα επιχειρήματα και πάντα συναντώντας τις αντιστάσεις και τις αρνήσεις των εκπαιδευτικών σε αυτήν τη σύγχρονη μορφή επιθεωρητισμού. Στη βάση αυτού του μέτρου αναβαθμίζεται η καταστολή με πειθαρχικά, απειλή μείωσης μισθών και απολύσεων για όποια εκπαιδευτικό δεν συντάσσεται με τη γραμμή της ταξινόμησης και των αξιολογήσεων. Φανταζόμαστε βέβαια πώς θα «αξιολογούνται» εκπαιδευτικοί και μαθητές όταν αποφασίζουν να συμμετέχουν σε πορείες, διαδηλώσεις ή απλά όταν αρθρώσουν οποιονδήποτε ριζοσπαστικό λόγο εντός του αποστειρωμένου και τεχνοκρατικού περιβάλλοντος. Όπως οι πρόσφατες συνδικαλιστικές διώξεις των εκπαιδευτικών στον Πειραιά και της εκπαιδευτικού που τόλμησε να αναφερθεί στην Παλαιστίνη στο πλαίσιο του μαθήματός της.

Ωνάσεια σχολεία

Η συνταγή εφαρμόζεται εδώ και δεκαετίες σε παγκόσμιο επίπεδο. Πρώτα υποβάθμιση και μετά fast track ιδιωτικοποίηση. Στο πλαίσιο αυτό και με πληθώρα «ευαισθησιών» για όλα τα θέματα, το Ίδρυμα Ωνάση έρχεται να προσφέρει το «θεάρεστο έργο» του και στον χώρο της εκπαίδευσης, με τη βιτρίνα των σύγχρονων υποδομών, δραστηριοτήτων και όλο το νεοφιλελεύθερο πακέτο. Η σύμβαση που υπέγραψε με το Υπουργείο Παιδείας αποτελείται επιγραμματικά από τα εξής:

Διαλέξτε σχολεία σε υποβαθμισμένες περιοχές. Αδειάστε τα από τους ήδη υπάρχοντες μαθητές και καθηγητές στριμώνοντάς τα σε άλλα σχολεία και αντικαθιστώντας τα με «καινούρια πιο εξελιγμένα μοντέλα». Εξελιγμένα μοντέλα καθηγητών πρόθυμων για αξιολογήσεις και επιβολή τιμωριών... Εξελιγμένα μοντέλα μαθητών υπάκουων στις διαταγές, λάτρευων του ανταγωνισμού... και όλα μαζί πειθήνια στις εξουσιαστικές επιταγές. Ένα «θεάρεστο έργο» που μεταξύ άλλων γράφει τον πρόλογο των ιδιωτικοποιήσεων. Από ένα ίδρυμα που εδώ και χρόνια κάνει ό,τι είναι δυνατόν για τη θεσμική αφομοίωση των αντιστάσεων και την επίπλαστη συμπερίληψη των «μη προνομιούχων».

Απέναντι σε όλα αυτά δεν έλλειψαν οι μαθητικές αντιστάσεις και η κρατική καταστολή

Αναφέροντας κάποια ενδεικτικά «σημεία τριβής» των τελευταίων μηνών, τον Σεπτέμβριο πραγματοποιήθηκαν κινητοποιήσεις στα Λύκεια Βραχναϊκών και Λουσιικών, με μαθητ(ρι)ές να προχωρούν σε κατάληψη με αφορμή την κατάργηση του τμήματος Θεωρητικής Κατεύθυνσης της Γ' Λυκείου.

Τον Οκτώβριο και τον Νοέμβριο από την Αθήνα έως και την Θεσσαλονίκη έγιναν μαθητικές πορείες και καταλήψεις ενάντια στην αυστηροποίηση των ποινών, τις συγχωνεύσεις και την έλλειψη υποδομών.

Ταυτόχρονα, το κράτος απέναντι στους μαθητικούς αγώνες απάντησε με καταστολή. Τρεις μαθητές τον Οκτώβριο συνελήφθησαν με την κατηγορία της συμμετοχής τους στην κατάληψη σχολείου στον Λαγκαδά Θεσσαλονίκης, με κατηγορία επίσης για «φθορά» σε πόρτα αίθουσας διδασκαλίας... Παράλληλα, τέσσερις μαθητές στο 14ο Γυμνάσιο Πειραιά προσήχθησαν από μπάτσους έπειτα από καταγγελία του διευθυντή, με βάση την υποψία συμμετοχής των μαθητών αυτών σε κατάληψη και «πρόκληση φθορών».

Αυτήν τη στιγμή, η ανακοίνωση της σύμβασης για τα Ωνάσεια σχολεία έχει πυροδοτήσει την αντίδραση και την αντίσταση μαθητών με καταλήψεις, πορείες και άλλες δράσεις. Όχι μόνο σε σχολεία και γειτονιές που άμεσα πλήττονται από την Κυψέλη μέχρι και το Πέραμα (όπου το 1^ο Γυμνάσιο και το 1^ο Λύκειο Περάματος τίθενται υπό κατάργηση) αλλά και σε πολλές άλλες γειτονιές και πόλεις. Παράλληλα, διοργανώνονται μαθητικές πορείες για την κρατική/καπιταλιστική δολοφονία στα Τέμπη.

Αν για εκείνους φταίει η «ατομική ευθύνη»...

Αν επεκτείνουμε τα παραπάνω σαν λογική, τότε μιλάμε απλά για τη λογική της «ατομικοποίησης της ευθύνης» και στον χώρο της εκπαίδευσης: στα σχολεία φταίνει οι κακοί μαθητές, στη δουλειά φταίνει οι εργαζόμενες που δεν προσπαθούν αρκετά, για την οικονομία φταίνει οι φτωχοί που δεν κάνουν καλή διαχείριση, για την έμφυλη βία φταίνει «αυτή που τον προκάλεσε», για τις δολοφονίες στα σύνορα φταίνει οι μετανάστες/ριες που προσπερνάνε με την κίνηση τους τα σύνορα!

...για εμάς φταίει ο κόσμος των κοινωνικών/ταξικών διαχωρισμών

Για εμάς από την άλλη φταίει αυτός ο κόσμος, τα κράτη, οι θεσμοί τους, τα σύνορα, ο καπιταλισμός και η πατριαρχία. Στεκόμαστε ενάντια στους πλαστούς κοινωνικούς διαχωρισμούς και ως τέτοιους τους αναγνωρίζουμε. Ως αναρχικές/οι θεωρούμε πως με την ελευθερία, με την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια διαμορφώνονται οι συνθήκες για να μπορούμε να ζούμε όντως, χωρίς καταναγκασμούς, ανταγωνισμό, ιεραρχία, εκμετάλλευση και καταπίεση.

Στις αίθουσες της πλήξης κάνουμε κοπάνα

Ενάντια στον κόσμο των κοινωνικών διαχωρισμών και του κοινωνικού κανιβαλισμού

Αντίσταση-Αυτοοργάνωση-Αλληλεγγύη

Ενάντια στα υγειονομικά συστήματα κράτους και κεφαλαίου

Σχετικά με την εκδήλωση...

«Δεν θα είμαστε πλέον υπομονετικές, δεν θα είμαστε πλέον ασθενείς»

Την Παρασκευή 11 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε στον χώρο του Ρεσάλτο εκδήλωση-συζήτηση με συντρόφισσες/ους από τη γαλλία, με αφορμή την παρουσίαση του βιβλίου "Nous ne serons plus patients" [Δεν θα είμαστε πλέον υπομονετικές, δεν θα είμαστε πλέον ασθενείς]. Ενόσ βιβλίου που αποτελείται από μια συλλογή αναφορών σε αγώνες και αντιστάσεις στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης σε διάφορα μέρη και εποχές. Παράλληλα, στο πλαίσιο της εκδήλωσης μοιράστηκε η ελληνική μετάφραση του κειμένου «Υγεία 4.0» (ολόκληρο το κείμενο είναι διαθέσιμο στο site του Ρεσάλτο) που πραγματεύεται ζητήματα εκμετάλλευσης, καταπίεσης και ελέγχου των ζωνών μας, κατά τη μετάβαση του χώρου της υγείας προς την «ολοκληρωτική ψηφιοποίηση» ή αλλιώς προς έναν ψηφιακό ολοκληρωτισμό.

Τα περιεχόμενα αυτά δεν θα μπορούσαν παρά να βρίσκουν αντιστοιχίες, ομοιότητες ή πιο ιδιαίτερες εκφάνσεις σε όλη την περίοδο της τρέχουσας αναδιάρθρωσης του χώρου της υγείας στο ελληνικό κράτος, η οποία έχει ξεκινήσει εδώ και 15 χρόνια. Μίας συνολικότερης αναδιάρθρωσης για τη μετάβαση του υγειονομικού συστήματος από τα πρότυπα του «κράτους πρόνοιας» (μία έννοια που μόνο κατ' ευφημισισμό μπορεί να στέκεται για ένα κράτος) σε αυτά του «κράτους ασφάλειας». Μίας κυριαρχικής αναδιάρθρωσης που επιβάλλεται μέσα από διαδοχικές μεταρρυθμίσεις αλλά και μέσα από διαδοχικές συστημικές κρίσεις: από την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση το 2008, στην οικονομική «κρίση χρέους» του ελληνικού κράτους το 2010 και από εκεί στην παγκόσμια υγειονομική «κρίση του κορονοϊού» (με όλα τα αντίστοιχα καθεστώτα έκτακτης ανάγκης τους). Από τα 5ευρα εισιτήρια στα νοσοκομεία στις μειώσεις προσωπικού, μισθών, επιδομάτων, αδειών αλλά και ιατροτεχνολογικού εξοπλισμού. Από τη συρρίκνωση της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, το κλείσιμο

Έχουν υπάρξει αντιστάσεις ενάντια στην εμπορευματοποίηση, την ιδιωτικοποίηση, τη θρησκό, φρενική και τεχνολογική αντιμετώπιση και διαχείριση της υγείας, της περιθάλψης, του θανάτου.
Συλλογικές αντιστάσεις, με όλους όσες εμπλοκάνται «νοσητέες, «ειδικούς», «πρωτότυπους», «φροντιστές»;
Υπάρχουν περιορισμοί στους τρόπους αντίστασης μέσα στους υγειονομικούς χώρους.
Έχουν υπάρξει αντιστάσεις ενάντια στη μηχανιστική και κατακερματισμένη αντιμετώπιση των σωμάτων, των ικανοτήτων, των αρρώστιες;
Η «υγεία» είναι ίσως αυτό που μας συνδέει με τον πιο άριστο τρόπο με το κράτος. Πόσο εξαρτημένα είμαστε από κάθε σύστημα υγείας και πώς επιβιβάζονται οι αντιστάσεις;

**ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ,
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ & ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ**

Παρασκευή 11/10
στο **ΡΕΣΑΛΤΟ** στις **20:00**
Αναγνωριστικός κωδικός: 048629968 και κωδικός
Έξοδος 27 Καραϊσκάκη 11600 από τον κωδικό 10000

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ:
με συντρόφισσες/ους από τη γαλλία, με αφορμή
την παρουσίαση του βιβλίου: "Nous ne serons plus patients"
«Δεν θα είμαστε πλέον υπομονετικές,
δεν θα είμαστε πλέον ασθενείς»
[Συλλογή αναφορών από αγώνες σε διάφορα μέρη & εποχές
στον τομέα της υγειονομικής περίθαλψης]

δομών περίθαλψης όπως οι ΤΟ.Μ.Υ. τα απογευματινά χειρουργεία των νοσοκομείων με χρεώσεις εκατοντάδων ή χιλιάδων ευρώ, στην περαιτέρω εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίηση της υγειονομικής περίθαλψης με το διαρκές άνοιγμα ιδιωτικών διαγνωστικών κέντρων και θεραπευτηρίων ή την προώθηση της ιδιωτικής ασφάλισης. Από την ακόμα μεγαλύτερη περιθωριοποίηση και στιγματισμό των προσώπων που σχετίζονται με την ψυχική υγεία ή με τις εξαρτήσεις, στο σταδιακό κλείσιμο και την ιδιωτικοποίηση των ψυχιατρικών νοσοκομείων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, αλλά και στη συγκεντρωτική διαχείριση των προγραμμάτων απεξάρτησης. Από την απαξίωση των απομακρυσμένων περιοχών και των εργαζόμενων στα εκάστοτε κέντρα υγείας, στην επιβολή της τηλεϊατρικής και των απομακρυσμένων ψηφιακών υπηρεσιών υγείας. Αλλά και της γενικότερης ψηφιοποίησης όχι μόνο των ιατρικών δεδομένων αλλά και γενικότερα της ιατρικής

Ενάντια στα υγειονομικά συστήματα κράτους και κεφαλαίου

περίθαλψης, της παρακολούθησης και του ελέγχου. Και όλα αυτά σε καμία περίπτωση δεν αποτυπώνουν το σύνολο αλλά ίσως μόνο κάποια ενδεικτικά σημεία όσων μας επιφυλάσσουν κράτη και αφεντικά για τη διαχείριση της ζωής και του θανάτου μέσω των υγειονομικών τους συστημάτων.

Κάθε υγειονομικό σύστημα αλλά και η ίδια η δομή του νοσοκομείου αποτελούν αναπόσπαστα μέρη του κράτους και του κεφαλαίου. Για αυτό και εξαρχής, ανεξαρτήτως της εκάστοτε μορφής τους (αστικής ή σοσιαλιστικής, κρατικής ή καπιταλιστικής, φιλελεύθερης ή νεοφιλελεύθερης κτλ), παραμένουν συστήματα και δομές ταξικών/έμφυλων/εθνοφυλετικών διαχωρισμών και αποκλεισμών, βιοπολιτικής και κατασταλτικής διαχείρισης, πατριαρχικών κατηγοριοποιήσεων και νοσηματοδοτήσεων. Άλλωστε, έννοιες όπως η υγεία και η αρρώστια, η σωματική ικανότητα και η αρτιμέλεια, η θεραπεία και η ανάρρωση, η ευπάθεια και η λειτουργικότητα, η ευρωστία και η δυσπραγία μέχρι και η οδύνη διαφοροποιούνται ιστορικά, γεωγραφικά, πολιτισμικά. Έτσι, τα έμβια σώματα ορίζονται ως υγιή, άρρωστα, ικανά κ.ο.κ., όχι μόνο από τις επιστημονικές/ιατρικές ταξινομήσεις της κάθε εποχής

αλλά και από την πολύπλοκη σχέση αυτών των ταξινομήσεων με τις συγκαιρινές τους πολιτικές, εθνικές, θρησκευτικές οντότητες.

Στη βάση αυτή, τα ζητήματα που ανακύπτουν από την παρούσα υγειονομική αναδιάρθρωση της κυριαρχίας δεν μπορούν να εξιδανικεύουν την προηγούμενη μορφή της -η οποία επιβαλλόταν και εξουσίαζε με τους δικούς της όρους τα σώματα και τις κοινότητες των «από κάτω»- αλλά να εμβαθύνουν και να απλώνουν μία συνολικότερη κριτική και εναντίωση στην υγειονομική καθυπόταξη, την εκμετάλλευση, τη διαχείριση και τον έλεγχο της ζωής και του θανάτου. Με αφορμή όλα τα παραπάνω, λοιπόν, έχει σημασία να ακούσουμε, να ζυμωθούμε, να εμπνευστούμε και ριζοσπαστικοποιηθούμε από τις τρέχουσες και τις παλαιότερες κοινωνικές/ταξικές αντιστάσεις στις περιοχές μας αλλά και ευρύτερα, από μια ζωντανή παρακαταθήκη συλλογικών και αυτοοργανωμένων αντιδομών, απεργιών, καταλήψεων, διαδηλώσεων, άμεσων δράσεων κτλ. Γιατί για να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας, θα πρέπει να πάρουμε τη φροντίδα των σωμάτων μας από τα υγειονομικά καθεστώτα κράτους, κεφαλαίου και πατριαρχίας.

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί τη μετάφραση της εισαγωγής του βιβλίου "Nous ne serons plus patients" [Δεν θα είμαστε πλέον υπομονετικές, δεν θα είμαστε πλέον ασθενείς], αλλά και μέρος της εισηγητικής τοποθέτησης των συντροφισσών/ων από τη γαλλία στην εκδήλωση.

Εισαγωγή του βιβλίου

“Nous ne serons plus patients”

Κάθε χρόνο ακούμε το ίδιο ποίημα: θα επιβιώσει το δημόσιο νοσοκομείο; Όλο και λιγότεροι εργαζόμενοι στον τομέα της υγείας, όλο και περισσότερες περικοπές στις υπηρεσίες υγείας. Η περίθαλψη όλων γίνεται πιο επισφαλής και ταυτόχρονα πιο ακριβή. Ενώ οι αγώνες στον τομέα της υγείας δεν σταμάτησαν ποτέ πραγματικά, ιδίως τα τελευταία χρόνια, δεν κατάφεραν ωστόσο να αποτρέψουν την επιβαλλόμενη πορεία προς την ιδιωτικοποίηση του τομέα. Αυτή ακριβώς η εμπορευματοποίηση του νοσοκομείου είναι που το σκοτώνει. Η εμπορευματοποίηση παράγει την αδυναμία μας και απειλεί την πρόσβασή μας σε αποτελεσματική φροντίδα. Παρόλο που αυτό αφορά τους πάντες, το κίνημα γύρω από αυτά τα ζητήματα παραμένει εγκλωβισμένο στην κλαδική στενομυαλιά, στην ίδια του την εξάντληση και στον παρωχημένο ορίζοντα των περιφερειακών κρατικών υπηρεσιών. Για να νιώσουν οι εξουσιαστές ότι απειλούνται χρειάζεται η παρουσία μιας άλλης δύναμης, μιας δύναμης που δεν έχει ακόμη ενσωματωθεί και που μπορεί να τους αντιμετωπίσει τόσο με υλικούς όσο και με ηθικούς όρους.

Η πολιτική της υγείας δεν ήταν ποτέ ουδέτερη και υπάρχουν πολυάριθμες μορφές αντίστασης, παρά την κληρονομιά βαθιά αντιδραστικών νοοτροπιών, όπως η επαγγελματική αυτοθυσία του νοσηλευτικού προσωπικού ή η τάση να αφήνονται οι αγώνες των νοσοκομείων σε αυτούς που εργάζονται εκεί. Παρά ταύτα, τι κληροδοτούμε ως μορφές αντιπαράθεσης στην καρδιά του νοσοκομείου, από τη στιγμή που εργαζόμαστε εκεί ή μας περιθάλλουν; Απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις, άμεσες δράσεις, αυτονομία των πρακτικών...

Με αυτό το βιβλίο μοιραζόμαστε κάποιες αφηγήσεις από τη Γαλλία, από διάφορα άλλα μέρη και σε διαφορετικές εποχές -αυτές τις αφηγήσεις που καταφέραμε να βρούμε, προκειμένου να εμπνεύσουμε τη συλλογική φαντασία που ασχολείται με την περίθαλψη.

Η ενασχόληση με τους αγώνες για την αποεμπορευματοποίηση του συστήματος υγείας θέτει ένα σωρό ερωτήματα. Και πρώτα απ' όλα, δεν πρόκειται για την απαίτηση μιας απλής επιστροφής στο κενυσιανό μοντέλο [1] της μεταπολεμικής εποχής. Πιστεύουμε ότι δεν είναι ούτε δυνατό ούτε επιθυμητό να βασιστούμε στο κράτος όσον αφορά στην κοινωνική προστασία, δεδομένων των έκδηλων νεοφιλελεύθερων συμφερόντων του ίδιου του κράτους. Παρατηρούμε κάθε φθινόπωρο τον διαμελισμό του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης από την κυβερνητική επιβολή και βλέπουμε τους τόπους όπου συντελείται η περίθαλψη ως αντικατοπτρισμούς των επιβαρυντικών συνεπειών που επιβάλλει η μιζέρια στα σώματα. Όσο περισσότερο οι εργαζόμενοι στη φροντίδα προειδοποιούν για τις συνθήκες εργασίας και για το πώς αυτό επηρεάζει τους πάντες, τόσο περισσότερο επιβεβαιώνεται το οικονομικό δόγμα.

Παρόλο που, ιστορικά μιλώντας, ο ανθρωπισμός τείνει να είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος του δυτικού ιμπεριαλισμού -και παρόλο που ο ανθρωπισμός είναι μία φιλοδοξία που διατρέχει και εμάς τους ίδιους- ως ιδανικό, ο ανθρωπισμός συχνά συγκαλύπτει τις συγκρούσεις και τις αναλύσεις που απαιτούνται για να στοχεύσουμε εκείνους που επωφελούνται από τις σφαγές και την επισφάλεια. Όπως είπε η Simone Weil, ο ειρηνισμός έχει νόημα μόνο αν είναι αποτελεσματικός, και όπως ο ανθρωπισμός, δεν κάνει τίποτα άλλο από το να βάζει ένα χαμόγελο στο πρόσωπο εκείνων που μας πολεμούν. Πρέπει να επανεξετάσουμε, αφενός, τη στρατηγική ενάντια στην τρέχουσα διαχείριση του τομέα της υγείας και, αφετέρου, την υπεράσπιση της πρόσβασης στην περίθαλψη, χωρίς να στηριζόμαστε σε εκείνους που έχουν ξεκάθαρα στο μυαλό τους την καταστροφή της δωρεάν περίθαλψης. Επομένως, η πρόκληση να επανεξετάσουμε τις σχέσεις μας, μέσα σε αυτούς τους χώρους περίθαλψης, έχει πολλαπλές πτυχές. Από τη μία πλευρά, πρέπει να απαντήσουμε στη νεοφιλελεύθερη επίθεση διακόπτοντας τις οικονομικές ροές του τομέα.

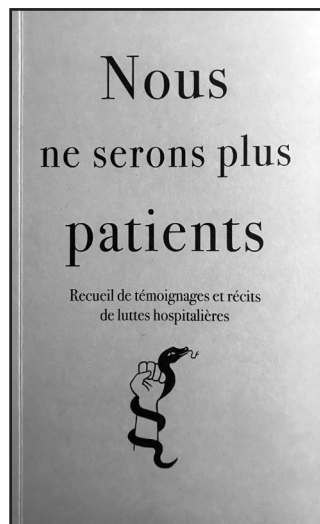
Από την άλλη πλευρά, πρέπει να διατηρήσουμε το ενδιαφέρον μας για την ηθική φροντίδα ως μέρος μιας καθημερινής πρακτικής, αντί να το απαιτούμε από μια διοίκηση που έχει αφαιρέσει το ενδιαφέρον για τη φροντίδα από την κερδοσκοπική της προοπτική. Αν θέλουμε να αντιταχθούμε σε μια τέτοια προοπτική για την υγεία, πρέπει, τουλάχιστον, να διατυπώσουμε τις δικές μας αντιφάσεις, κάτι που παραμένει ταμπού στη σκηνή των ακτιβιστών και των πολιτικών αγωνιστών. Το σύστημα υγείας είναι ένα στοιχείο των κοινωνικών δυνάμεων που μας εκβιάζουν και μας δεσμεύουν σε ένα σύστημα παραγωγής, είτε αυτό είναι καπιταλιστικό είτε σοσιαλιστικό. Αποτελεί μια εγγύηση βολέματος που μας δίνει σε ένα σύστημα στο οποίο αναθέτουμε τη λήψη όλων των αποφάσεων και τη φροντίδα σε άλλους, κάτι στο οποίο έχουμε συνηθίσει. Η πλειονότητα των ανθρώπων δεν ενδιαφέρεται για το αν το πλησιέστερο κέντρο πρώτων βοηθειών έχει κλείσει ή όχι, μέχρι να το χρειαστεί. Αυτός είναι ίσως ένας από τους λόγους για τους οποίους δεν υπάρχει τόση μνήμη από μια διαδήλωση των εργαζομένων στον τομέα της υγείας, η οποία έδωσε το έναυσμα για τη δημιουργία ενός μαύρου μπλοκ που ήταν έτοιμο να αντιταχθεί στη σχεδιασμένη και εξαιρετικά βίαιη υποβάθμιση που συνεπάγεται το σύστημα υγείας.

Ενώ γράφουμε αυτά τα λόγια, η πόλη Carhaix [2] ενώνεται, χρησιμοποιώντας καταπέλτες και οδοφράγματα, για να υπερασπιστεί το μαιευτήριο και τη διαθεσιμότητα των πρώτων βοηθειών τη νύχτα.

Ορισμένες πτυχές και ερωτήματα παραμένουν αφηρημένα και άλυτα σε αυτό το σημείο, αλλά η προσπάθεια να σκεφτούμε τα πράγματα προσεκτικά μπορεί να μας επιτρέψει να αποφύγουμε ορισμένα αδιέξοδα στο δρόμο μας. Πώς μπορούμε να επαναπροσδιορίσουμε μια επιστήμη της υγείας που έχει οικοδομηθεί πάνω στην ιουδαιοχριστιανική φιλανθρωπία, στις εμπειρίες των πολέμων και στην όλη εξημέρωση μιας ιδέας για την υγεία, βασισμένης σε μια κοινωνία που θέτει την εργασία στο επίκεντρό της; Πώς θα μας επέτρεπε αυτό να αντιμετωπίσουμε τον φόβο μας για τον θάνατο και, γενικότερα, την ευαλωτότητα του σώματός μας; Η επανεξέταση της σχέσης μας με την υγεία μας επιτρέπει να οραματιστούμε μια πραγματική ανατροπή και μεταμόρφωση των ανθρώπινων σχέσεων γενικά και μια αυτονομία όσον αφορά τη μοναδική σχέση με το σώμα μας. Εν συντομία, μας

επιτρέπει να αμφισβητήσουμε με θεμελιώδεις όρους ένα σύστημα αναπαραγωγής που επικεντρώνεται στο να θέτει το σώμα μας στην υπηρεσία της εργασίας. Οι προσπάθειες να ξεπεραστεί η κρατική διαχείριση όταν πρόκειται για ουσιαστικά ζητήματα όπως η τροφή, η στέγαση ή η εκπαίδευση, έχουν, αν υπάρχουν καθόλου, πολυάριθμους θεωρητικούς και πρακτικούς περιορισμούς.

Όπως και οι πρωτοβουλίες των κοινοτικών δομών υγείας, αυτές οι προσπάθειες για τη δημιουργία εναλλακτικών λύσεων, βρίσκονται συχνά ανάμεσα σε συμπληγάδες, από τη μια πλευρά θέλουν να ανεξαρτητοποιηθούν από τις καπιταλιστικές δυνάμεις και, από την άλλη, χρειάζεται να πιάσουν τον δημόσιο τομέα υγείας να βελτιώσει την πρόσβαση στην περίθαλψη. Τα πράγματα που εφευρίσκονται σε αυτές τις συλλογικές διαδικασίες συχνά αφομοιώνονται από και γίνονται γόνιμο έδαφος για μελλοντικές θεσμικές δομές. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε αυτό που αποκαλούμε «δημόσιο», και να το αποσυνδέσουμε από την έννοια του κράτους. Οι προϋπολογισμοί για το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης που αναδιαμορφώνονται κάθε χρόνο δείχνουν

“Στην περίοδο αυτή η υγεία είναι η ζωή”

καλά πώς η αλληλεγγύη πρέπει να επανεξεταστεί έξω από το παλιό και διαλυμένο πλαίσιο της συνδικαλιστικής και υπουργικής εκπροσώπησης.

Το νοσοκομείο είναι τόπος περίθαλψης, εξορίας και αρρώστιας, αλλά ιστορικά είναι και ο τόπος όπου καταγράφεται ο πληθυσμός της πόλης προς το συμφέρον ενός κράτους που επιτηρεί. Πώς μπορούμε να φροντίσουμε το νοσοκομείο, απελευθερώνοντάς το ταυτόχρονα από τις κεντρικές εξουσίες, αντικείμενο των οποίων έχει γίνει; Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η υπερτεχνολογική ανάπτυξη της ιατρικής έχει ξεπεράσει κάθε όριο ασφαλείας. Μια άβυσσος έχει ανοίξει ανάμεσα στην πρόσβαση στην καθημερινή περίθαλψη και στην πραγματική αγορά των νοσοκομειακών μηχανημάτων. Σε αυτή την αγορά έχουν γίνει τεράστιες επενδύσεις από τη δεκαετία του 1990, μέσω της διοίκησης, των υπερπολύβλων και της ψηφιοποίησης, που δεν είναι παρά όψεις της ίδιας λογικής της νεοφιλελεύθερης ιδιωτικοποίησης. Το ζήτημα της υγείας και της επανοικειοποίησής της έχει καταστεί κεντρικό. Πώς μπορούμε να επανοικειοποιηθούμε τις διάφορες προόδους που έχουν επιτευχθεί από την έρευνα και τους αποικιακούς πόρους; Η ανάπτυξη και οι επενδύσεις του νοσοκομείου βασίζονται σε τεχνολογίες αιχμής που δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν έξω από ένα καπιταλιστικό πλαίσιο. Από τη μία πλευρά, η τηλεϊατρική απλώς καλύπτει την έλλειψη, αν όχι την απουσία, της δια ζώσης φροντίδας, από την άλλη οι ιατρικές και χειρουργικές ειδικότητες προσφέρουν ορίζοντες θεραπείας σε υπέρογκες τιμές που εκμεταλλεύονται την ατομική ευαλωτότητα του κάθε ανθρώπου. Ποιος θα μπορούσε να αρνηθεί τον εκβιασμό που μας θυμίζει καθημερινά το ισχύον σύστημα εκμετάλλευσης;

Στοχεύουμε σε μια βούληση για δωρεάν και προσβάσιμη περίθαλψη, την οποία οι άνθρωποι μπορούν να χρησιμοποιούν ανάλογα με τις ανάγκες τους. Οι αστερισμοί που μας καθοδηγούν σε αυτόν τον ουρανό των ερειπίων αποτελούνται από τις αναφορές και τις ιστορίες των αγώνων και της αντίστασης που έχουμε επιλέξει να μοιραστούμε, προκειμένου να κατανοήσουμε καλύτερα περί τίνος πρόκειται και πώς μπορούμε να συνεχίσουμε αυτή την αντίσταση.

Prozac, Σερτραλίνη και Podalire

Υποσημειώσεις

[1] Μια πολιτική οικονομική σχολή που υποστηρίζει ότι το κράτος πρέπει να διαδραματίζει κεντρικό ρόλο όσον αφορά τις επενδύσεις σε όλους τους κοινωνικούς τομείς.

[2] Κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαπέντε ετών, χιλιάδες άνθρωποι δραστηριοποιήθηκαν για την υπεράσπιση των υπηρεσιών υγείας του νοσοκομείου του Carhaix (Finistere), ιδίως του τμήματος μητρότητας. Ο θάλαμος αυτός και οι χειρουργικές υπηρεσίες άνοιξαν ξανά μετά από τρίμηνο λουκέτο το 2008, ως αποτέλεσμα μιας ευρείας κινητοποίησης διαμαρτυρίας. Καταλήψεις, αποκλεισμοί δρόμων και σιδηροδρομικών γραμμών, καύση ελαστικών και πέτρες ενάντια στις χειροβομβίδες δακρυγόνων της αστυνομίας, πικνίκ, λαϊκοί χοροί... οι τεταμένες στιγμές αντιπαράθεσης με τις δυνάμεις του νόμου και της τάξης αναμειγνύονται μαζί με πιο χαλαρές καταστάσεις. Για άλλη μια φορά το 2023 η απειλή του κλεισίματος αντικρούστηκε χάρη στην αποφασιστική αντίσταση του τοπικού πληθυσμού.

Για τις κρατικές δολοφονίες στα Α.Τ. Αγ. Παντελεήμονα και Ομονοίας

Το Σάββατο 21/9/24, ο Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ δολοφονείται στο Αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα (ένα τμήμα με μακρά παράδοση βασανισμών και δολοφονιών μεταναστών/ριών) στο κέντρο της Αθήνας. Για την ακρίβεια, κρατείται χωρίς καμία δυνατότητα να δει ή να επικοινωνήσει με τους συγγενείς και τον δικηγόρο του ενώ βασανίζεται για τουλάχιστον μια εβδομάδα σε διάφορα τμήματα των Αθηνών (Ομονοίας, Κολωνού κ.ά.) έως ότου καταλήξει νεκρός στο συγκεκριμένο Α.Τ. Από το Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα, το υπουργείο προ.πο, τα μίντια μέχρι και κάθε άλλο «ευνομούμενο θεσμό» του «φιλόξενου» ελληνικού κράτους αρχικά γίνεται απόπειρα να συγκαλύψουν και έπειτα να δικαιολογήσουν το γεγονός -όπως έχουν κάνει αμέτρητες φορές στο παρελθόν. Αυτήν τη φορά όμως οι φωτογραφίες από την ιατροδικαστική εξέταση τα λένε όλα...

Λίγες μόλις μέρες μετά, σε ένα κελί του Αστυνομικού τμήματος Ομονοίας, ίσως το τμήμα που έχει πάρει την πρωτοκαθεδρία στο ρατσιστικό -και όχι μόνο- μίσος της ελληνικής αστυνομίας στην Αττική, ένας άνδρας 29 ετών από το Μπαγκλαντές, ο Μία Χαριζούλ, βρίσκεται κρεμασμένος. Είχε συλληφθεί την προηγούμενη μέρα για φθορές σε περιπολικό. Ξανά οι μπάτσοι συγκαλύπτουν τη δολοφονία λέγοντας ότι «αυτοκτόνησε», παρότι στο ίδιο κελί βρίσκονταν μαζί του άλλοι 11 συλληφθέντες.

Ως πρώτη απάντηση στη δολοφονία του Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης στις 26/9, η οποία κινήθηκε περίξ της πλατείας του Αγ. Παντελεήμονα. Μετά το τέλος της και έπειτα από συγκρούσεις με τους μπάτσους της ελ.ασ., πραγματοποιήθηκαν 4 προσαγωγές, από τις οποίες οι 2 μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Οι σύντροφοι που συνελήφθησαν κατηγορούνται με 3 κακουργήματα και 5 πλημμελήματα.

Οι κρατικές αυτές δολοφονίες εντός των Α.Τ. δεν είναι οι μόνες, δυστυχώς είναι μόνο κάποιες από τις ελάχιστες που έχουμε μάθει μέσα σε μία γενικότερη όξυνση της κατασταλτικής βίας στους «περιττούς» πληθυσμούς (ρομά, τοξικοεξαρτημένους, μετανάστες/ριες κ.ά). Αυτό όμως που εδώ και χρόνια σίγουρα ξέρουμε είναι ότι στα κολαστήρια της αστυνομίας το ιδεολόγημα της ασφάλειας μαζί το δόγμα «νόμος και τάξη» σημαίνουν δολοφονίες, βασανισμοί, βιασμοί όσων δε χωράνε, όσων «περισσεύουν» λόγω χρώματος, φύλου/σεξουαλικότητας, τάξης και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς. Γιατί όντως στον κόσμο των κρατών, της πατριαρχίας και του καπιταλισμού δεν θα χωρέσουμε ποτέ.

**Να μην συνηθίσουμε τον θάνατο
Ενάντια στις δολοφονίες ντόπιων και μεταναστών/ριών στα Α.Τ.,
στους δρόμους, στα στρατόπεδα και στα σύνορα
Αλληλεγγύη στους συλληφθέντες συντρόφους**

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ, ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Στις 31/10/24, ύστερα από έκρηξη σε διαμέρισμα πολυκατοικίας στους Αμπελόκηπους ο αναρχικός Κυριάκος Ξυμητήρης χάνει τη ζωή του, ενώ η αναρχική Μαριάννα Μ. τραυματίζεται σοβαρά. Για μόλις δύο εβδομάδες νοσηλεύεται φρουρούμενη στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» ως πολυτραυματίας και ως τέτοια συλλαμβάνεται, κατηγορείται και τίθεται σε ανακριτική διαδικασία από μπάτσους και εισαγγελείς στο πλαίσιο του τρομονόμου. Έπειτα στις 15/11, μεταφέρεται στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού παρά τις προφανείς ιατρικές ανάγκες θεραπείας, νοσηλείας και αποκατάστασης. Παράλληλα, συλλαμβάνονται δύο ακόμη άτομα, η αναρχική Δήμητρα Ζ. και ο Δημήτρης Π. Αμφότερα, προφυλακίζονται με συνοπτικές διαδικασίες επίσης στο πλαίσιο του τρομονόμου, με μόνα «στοιχεία» συντροφικές και φιλικές σχέσεις καθώς και τα κλειδιά του διαμερίσματος. Το επόμενο διάστημα, δύο ακόμα συλλήψεις και προφυλακίσεις λαμβάνουν χώρα -στις 18/11 του Νίκου Ρωμανού και στις 26/11 ενός ακόμα ατόμου- με τη δημοσιοποίηση ενός νέου «μοναδικού στοιχείου»: το δακτυλικό αποτύπωμα πάνω σε πλαστική σακούλα.

Σε «χρόνο μηδέν», η αντιτρομοκρατική «ενημέρωση» για το συμβάν πως «η έκρηξη προκλήθηκε κατά τη διάρκεια κατασκευής ενός εκρηκτικού μηχανισμού που είχε σκοπό να...». Και από εκεί και έπειτα, τα αποσιωπητικά συμπληρώνονται καθημερινά με διάφορα αφαιρετικά και ευφάνταστα σενάρια -μέσω διαδοχικών και αντικρουόμενων υποθέσεων ή «αξιόπιστων πληροφοριών»- με την ανάλογη σκηνοθεσία να υπόσχεται την τρομακτικότερη εκδοχή καθενός από αυτά.

Ό,τι ακολούθησε, σε γενικές γραμμές, βρίσκεται σε συνέπεια με τόσες άλλες προηγούμενες ιστορίες και «συνταγές» καταστολής τόσο του «εσωτερικού εχθρού» (είτε βαφτίζεται «τρομοκρατία» είτε όχι) όσο και των «αόρατων» τάξεων (από ρομά και μετανάστες/ριες, σε εκδιδόμενες τοξικοεξαρτημένες γυναίκες, μέχρι και στον όποιο «παραβατικό» φτωχοδιάβολο). Με τη χρήση του τρομονόμου που τα τελευταία 25 χρόνια ψηφίζεται και εμπλουτίζεται διευρύνοντας το «οπλοστάσιο» και τους «στόχους» τους. Με τις τροποποιήσεις του ποινικού κώδικα και του κώδικα ποινικής δικονομίας, που μαζί με τη διεύρυνση της οικονομικής καταστολής στοχεύουν κατά κύριο λόγο στη «μικροπαραβατικότητα» αλλά και στην οικονομική αφάιμαξη/εκβιασμό των διωκόμενων (μέσω χρηματικών προστίμων αλλά και μέσω της αύξησης παραβόλων και λοιπών δικαστικών εξόδων). Με τη δημοσιοποίηση των φωτογραφιών και των στοιχείων των συλληφθέντων ως μορφή σύγχρονης διαπόμευσης και κοινωνικού στιγματισμού. Με την άρνηση των δικαστικών λειτουργιών ακόμα και στα πιο στοιχειώδη αιτήματα των συνηγόρων υπεράσπισης. Με ανακριτικές διαδικασίες ακόμα και όταν οι συλληφθείσες/έντες είναι αναίσθητες, χειρουργημένοι, βαριά τραυματισμένες, μη ικανοί να συναινέσουν ή να συγκαταθέσουν. Με παραβιάσεις, τραμπουκισμούς, βασανισμούς και δολοφονίες των κρατούμενων σε φυλακές, κρατητήρια, στρατόπεδα κράτησης, αλλά ακόμα και σε νοσοκομεία κατόπιν κάποιας «αγαστής συνεργασίας» μεταξύ κατασταλτικών μηχανισμών και ιατρονοσηλευτικού προσωπικού. Με «καταχρήσεις» του σωφρονιστικού κώδικα από τους δεσμοφύλακες και τα συμβούλια των φυλακών εις βάρος των εγκλειστών. Κι όλα αυτά μαζί με τους κάθε είδους εκβιασμούς των αρχών απέναντι σε κρατούμενους/ες και στα οικεία τους πρόσωπα.

Την ίδια στιγμή, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης (ηλεκτρονικά, τηλεοπτικά και έντυπα) επιβεβαίωσαν για νιοστή φορά το σύνθημα ότι μέσα από αυτά μας μιλάει η αστυνομία, καθώς τα «δημοσιογραφικά ρεπορτάζ» αντέγραφαν τα

άτυπα και τυπικά δελτία τύπου της αντιτρομοκρατικής σε βαθμό που δεν άλλαζαν ούτε κόμμα. Και προφανώς πέρα από αυτό, συνέχισαν να κάνουν ό,τι συνηθίζουν και σε οποιαδήποτε άλλη κατάσταση. Άμεσος βομβαρδισμός με υποτιθέμενες αληθινές πληροφορίες -που βασίζονται στην πεποίθηση ότι ο κόσμος μένει αποκλειστικά και μόνο στους τίτλους- στοχεύοντας έτσι σε έναν ιδεολογικό πόλεμο κατασκευής εντυπώσεων. Από-υποκειμενοποίηση των όποιων διωκόμενων προσώπων ώστε να μπορέσουν να λαιδορούνται, να εγκληματοποιούνται και στην πορεία να καταστέλλονται χωρίς κανένα πρόσχημα. «Σενάρια τρόμου» με φορτισμένες λέξεις για να ικανοποιείται η διάχυση της απειλής σύμφωνα με τις εκάστοτε πολιτικές επιδιώξεις. Όπως πχ η έκφραση «θηριώδης βόμβα» που ενώ εμφανίζεται έντονα στη συγκεκριμένη υπόθεση, καθόλου τυχαία σπανίζει από τις περιγραφές των στρατιωτικών βομβαρδισμών που ισοπεδώνουν τη Γάζα, τη Δυτική Όχθη, τον Λίβανο κ.α. Με την υποτίμηση και την αποπολιτικοποίηση της εκάστοτε περίπτωσης να εναλλάσσεται με την αντιστροφή της πραγματικότητας καθώς και με μία βολική για την κυριαρχία επανομηματοδότηση: ο «κίνδυνος για την κοινωνία» δεν βρίσκεται στους εξουσιαστικούς μηχανισμούς που τη διαφεντεύουν αλλά στους ίδιους τους αγώνες και τις αντιστάσεις της. Και εντωμεταξύ, σύμφωνα με τα νέα ήθη της εποχής των social media, τροφοδότηση φασιστικών, μπατσικών, κυβερνητικών ή κομματικών avatar -από την αντιτρομοκρατική κι άλλες «αστυνομικές πηγές»- με εκείνες τις πληροφορίες που θα τους δώσουν την κατάλληλη τροφή προκειμένου να ξεράσουν μνησικακία πάνω στα διωκόμενα άτομα, στις πληγές τους και στα οικεία τους πρόσωπα.

Κράτος, αφεντικά και λοιποί παρατρεχάμενοι -από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, τον θεσμό της δικαιοσύνης, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τα εντεταλμένα ή μη avatar στα social media μέχρι και τον θεσμό του νοσοκομείου- προσπαθούν να εκμεταλλευτούν ποικιλοτρόπως το συμβάν αυτής της έκρηξης για τη δημιουργία ενός κατάλληλου τρομοαφηγήματος. Όχι μόνο για την όξυνση της καταστολής των κοινωνικών αντιστάσεων αλλά και ευρύτερα για μία εργαλειακή πολιτική χρήση και αξιοποίησή του στο παρόν και στο μέλλον. Εργαλειοποίηση που αφορά σε μία ακόμα σκηνοθεσία μίας ακόμα «τρομακτικής απειλής απέναντι στις κοινωνίες», ώστε οι τελευταίες να παραμένουν μεταξύ σύγχυσης και αποπροσανατολισμού όσο εντείνεται η καταπίεση και η εκμετάλλευση κράτους, κεφαλαίου και πατριαρχίας.

Η κυριαρχία, σχεδόν από άκρη σε άκρη του πλανήτη, εδώ και δεκαετίες δεν μπορεί να σταθεί ούτε προσχηματικά πλέον ως θεματοφύλακας της περιβόητης, πολυδιαφημιζόμενης, υποσχόμενης ασφάλειας και προστασίας στους υποτελείς. Ακόμα κι αυτές οι υποσχέσεις στο όποιο «επιλεγμένο» κοινωνικό σύνολο (που προϋποθέτουν την περιθωριοποίηση ή την εξόντωση ενός άλλου) έχουν αποδειχθεί φαύλες μιας και έρχονται αντιμέτωπες με τα εγγενή προβλήματα που προκαλούν οι ίδιες οι επιλογές κράτους, καπιταλισμού και πατριαρχίας. Ληλασία γης, θάλασσας και ουρανού με συνεπακόλουθα καταστροφές, ερημώσεις και ακραία κλιματολογικά φαινόμενα (που ειρωνικά χαρακτηρίζονται ως «φυσικά»). Οικονομικές, χρεωπιστωτικές, πολιτικές και διάφορες άλλες «κρίσεις» (που διόλου παράδοξα κανονικοποιούνται, μονιμο-

ποιούνται και εναλλάσσονται). Πόλεμοι, σφαγές και συρράξεις των οποίων η ισοπέδωση και ο θάνατος «εκεί πέρα, μακριά» προετοιμάζουν τον εντεινόμενο πόλεμο «εδώ», διοχετεύοντας τον милитарισμό και την κοινωνική εκπειθάρχηση σε κάθε κομμάτι της συνύπαρξης και ζωής. Κάθε άλλο παρά απρόβλεπτα θανατηφόρα «δυστυχήματα» κρατικοκαπιταλιστικών υποδομών και «ατυχήματα» τεχνολογικών «θαυμάτων» (απέναντι στα οποία η μοιρολατρική απόκριση συναντά τον κυνισμό της «παράπλευρης απώλειας») και ο κατάλογος μοιάζει ατελείωτος.

Εδώ και δεκαετίες, το σύστημα επιλέγει να υπόσχεται κύκλους από τρόμους και απειλές, φόβο και αβεβαιότητα, ανασφάλεια, κινδύνους και καταστροφές γιατί με αυτά τρέφεται και αυτά είναι τα μόνα που του δίνουν τη δυνατότητα να υπάρχει. Σε αυτό το πλαίσιο, κάθε θρασύτατη αντιστροφή από την πλευρά της κυριαρχίας φαντάζει ως τυπική και λογική συνεπαγωγή: μία καταιγίδα φταίει που πλημμυρίζει μία πόλη και όχι το πολεοδομικό και (χωρο)ταξικό σύστημα σχεδιασμού της, μία «κακιά ώρα» φταίει όταν σκάσει ένας πυρηνικός αντιδραστήρας και όχι η ύπαρξή του, κάποιιο άνθρωπο φταίνει που εκτροχιάστηκε ένα

τρένο και όχι το ίδιο το σύστημα μεταφορών κράτους και κεφαλαίου, μία βάρκα φταίει που πνίγονται εκατοντάδες μετανάστες/ριες και όχι οι στρατιωτικοί μηχανισμοί και η αντιμεταναστευτική πολιτική που τη διεμβολίζουν, οι άνθρωποι ευθύνονται που μεταναστεύουν και όχι οι πόλεμοι, η πείνα, η εξορυκτική καταστροφή του τόπου που ζούσαν...

Σε αυτήν την επιβαλλόμενη καταστροφή αντιστέκονταν και αντιστέκονται, μεταξύ χιλιάδων άλλων, ο Κυριάκος Ξυμητήρης και η Μαριάννα Μ. Απέναντι σε αυτήν την επιβαλλόμενη καταστροφή εκφράζεται η αλληλεγγύη σε κάθε διωκόμενη/ο της υπόθεσης αυτής, όπως επίσης και η διατήρηση της μνήμης του Κυριάκου στους συλλογικούς αγώνες και τις αντιστάσεις ενάντια σε κάθε εξουσία. Ενάντια στην ποινικοποίηση των συντροφικών, φιλικών ή συγγενικών σχέσεων, αλλά και κάθε άλλης κοινωνικής αναφοράς του κόσμου του αγώνα. Προσπερνώντας σύνορα και γλώσσες, ενάντια σε κάθε ιεράρχηση και διάκριση, ενάντια στις διαμεσολαβήσεις, ενάντια στην καταπίεση, την κρατική/καπιταλιστική εκμετάλλευση και την πατριαρχία. Απέναντι στην αποδοχή των ιδεολογημάτων της μοιρολατρίας και της ματαιότητας, αντιτάσσοντας αυτοοργανωμένες διαδικασίες, με καθημερινό λόγο και δράση στους δρόμους, στις πλατείες, στις γειτονιές, σε εργασιακούς και πανεπιστημιακούς χώρους, σε καταλήψεις, σε αναρχικά και αυτοοργανωμένα στέκια, σε κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες. Σε ανατρεπτικές, συγκρουσιακές, συλλογικές διαδρομές απελευθέρωσης ενάντια στον κόσμο των κοινωνικών διαχωρισμών και της εξατομίκευσης, των κυριαρχικών διπόλων και των επιβαλλόμενων ρόλων, των ηγετών και των ακόλουθων, των ηρώων και των δειλών, των κυρίαρχων και των κυριαρχούμενων.

Με την ευαισθησία της εξέγερσης και της συντροφικότητας να αγγίζει, να θρηνεί και να οργίζεται ανεξαρτήτως σχέσης, τόπου, χρόνου και επιλογών αγώνα.

Ο Κυριάκος Ξυμητήρης είναι αδιαχώριστο κομμάτι αυτής της ιστορίας πληθυντικού αριθμού για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση

**Αλληλεγγύη στη Μαριάννα Μ.
& σε κάθε διωκόμενη/ο
της υπόθεσης των Αμπελόκηπων**

Λευτεριά σε όσα είναι στα κελιά

**Κράτος, κεφάλαιο, πατριαρχία,
οι μόνοι τρομοκράτες**

για αυτοοργανωμένη αντι-εμπορευματική παραγωγή

ΑΝΗΜΕΡΗ ΜΝΗΜΗ

ΣΤΙΓΜΕΣ, ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ
ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗ ΜΑΝΗ 1946-2021

<http://www.autistici.org/animerimimi>

Στα μονοπάτια της Δυτικής Μάνης, η μνήμη όσων ζουν ακόμα είναι ποτισμένη από τη σκληρότητα της δεκαετίας του '40, που τους έφερε να παλεύουν για την επιβίωση και την αξιοπρέπείά τους. Με όρους αυτοοργάνωσης, δυνατής συντροφικότητας και αλληλεγγύης.

Ανήμερη Μνήμη είναι οι χιλιάδες ιστορίες καθημερινών ανθρώπων, είναι η μνήμη τους, το βίωμά τους, τα συναισθήματά τους, που δεν έχουν πρεμύσει, δεν έχουν ημερέψει, παρά τις δεκαετίες που πέρασαν. Δεν μας αφηρούνται την "ιστορία του εμφυλίου", δεν μας μιλάνε για κατορθώματα και ήρωες. Μας περιγράφουν πώς η κοινότητα έγινε, έστω και για λίγο, απόλυτος όρος ύπαρξης, που προκαλεί τα δικά μας στοιχεία του σήμερα.

προβολές

2024
2025

15/12 18.00

Αυτοοργανωμένος χώρος Αλληλεγγύης και ρήξης
Ρεσάλτο Έβρου 27, Κερατσίνι

11/01 19.00

Πάροδος Αυτοοργανωμένος χώρος έκφρασης,
αλληλεγγύης και σύγκρουσης
Λαοδικείας και Π. Τσαλδάρη 173, Νίκαια

**Σχετικά με το project "Ανήμερη Μνήμη
Συγγιές, εικόνες και λέξεις
από ένα πεζίδι στον χρόνο και στον τόπο,
Μεσοσηνιακή Μάνη, 1946-2021"**

στην πλειοψηφία τους στους πρόποδες του Ταΰγετου, ορεσίβιοι, φτωχοί κτηνοτρόφοι και μικροκαλλιεργητές, μας διηγούνται πως δεν είχαν παρά να κάνουν την πιο φυσική κίνηση όταν οι δολοφονικές εκκαθαρίσεις έφτασαν μέχρι την πόρτα του σπιτιού τους: να βρουν καταφύγιο και ορμητήριο στο βουνό για να επιβιώσουν στο μέρος που ήξεραν καλύτερα κι από την παλάμη τους. Αποκομμένοι και χωρίς να ξέρουν και πολλά πολλά για το τι ακριβώς συνέβαινε στα πολεμικά μέτωπα στα βόρεια της χώρας, ποιος προελαύνει νικητής και ποιος οπισθοχωρεί, μας περιγράφουν πώς δουλεύτηκαν μέσα στη βουνίσια κοινότητα που δημιούργησαν, καταθέτουν τους φόβους τους και το θάρρος τους απέναντι σε αυτό το τόσο βάνανσο που είχαν να αντιμετωπίσουν και μας ανοίγουν ένα παράθυρο στη σκληρή καθημερινότητά τους, που σημαδεύτηκε όχι μόνο από τον θάνατο αλλά και το πώς στάθηκαν ο ένας για την άλλη μέχρι τέλους.

Μέσα στη ροή αυτών των διηγήσεων, μαζί με τη συγκινητική νοσταλγία για μια κοινότητα αλληλεγγύης και αγώνα που άνθισε στις πλαγιές των βουνών και τα φαράγγια, περνάνε όλα τα πρόσωπα-φόβητρα που λυμαίνονταν τη Νότια Πελοπόννησο: Μαγγανάς, Καμαρινέας, Παυλάκος... Ταγματασφαλίτες, χίτες, μάηδες, ανώτεροι αξιωματικοί του εθνικού στρατού. Όχι μόνο ως οι δολοφόνοι-εκτελεστές, που τους έχουμε συναντήσει στη σχετική βιβλιογραφία, αλλά κυρίως ως αυτές οι μαύρες σκιές που όχι μόνο στοίχειωσαν τη ζωή τους και τα όνειρά τους μέχρι σήμερα αλλά και διαμόρφωσαν το ψυχοκοινωνικό και ανθρωπογεωγραφικό στίγμα των χωριών της Μεσοσηνιακής Μάνης, τόσο στα χρόνια των γεγονότων όσο και στις δεκαετίες που ακολούθησαν. Μια ιδιαίτερη διαλεκτική ανάμεσα σε ατομικές και συλλογικές αναμνήσεις, που δεν θελήσαμε σε κανένα βαθμό να αμφισβητήσουμε είτε κάνοντας κριτική στις μαρτυρίες, είτε μπαίνοντας σε μια διαδικασία να «διασταυρώσουμε» τα λεγόμενα των πέντε αφηγητών και την ακρίβεια των γεγονότων.

Γνωρίζοντας ότι η μνήμη είναι μια τόσο δυναμική όσο και επιλεκτική διαδικασία, σταθήκαμε στο ότι η «αλήθεια» της είναι η αλήθεια που βιώνουν τα ίδια τα δρώντα υποκείμενα, σχετική όσο και τα φίλτρα που μας κάνουν να θυμόμαστε κάποια πράγματα και να σπρώχνουμε κάποια άλλα σε έναν περίεργο εγκεφαλικό κάδο ανακύκλωσης... Κι αν η μνήμη είναι μια αλλοιωμένη εικόνα του παρελθόντος, μια διαδραστική με το κοινωνικό πλαίσιο κατασκευή, εμείς μάλλον σκύψαμε πάνω από το πιο σημαντικό ίσως στοιχείο για την ίδια την ύπαρξη, ατομική και κοινωνική, τους περίφημους «ζωτικούς μύθους», τις εικόνες που έχει την ανάγκη να προβάλλει κάποιος για τον εαυτό του για να μπορεί να επιβιώσει και συχνά να αντιμετωπίσει τα τραύματά του, ξεσκαρτάροντας όσα δεν είναι θετικά για την προσωπική και πολιτική του ιστορία. Σκαλίζοντας αυτούς τους «ζωτικούς μύθους» των αφανών, συνηθισμένων ανθρώπων, που βρέθηκαν στο επίκεντρο της ιστορίας του τόπου τους, θελήσαμε να τους αναδείξουμε με όλον τον σεβασμό που τους αναλογεί. Βρήκαμε μέσα τους κομμάτια από αξιακούς κώδικες και βιώματα, μετασκέψεις και συναισθήματα που κανένα επίσημο αρχείο δεν θα κατέγραφε ως τέτοια και σίγουρα θα μας άφηνε πιο φτωχούς σε γνώση για το ποιες αξίες και ιδανικά έδεναν αυτές τις κοινότητες αγώνα και αλληλεγγύης και τι κινούσε τα βήματα των ντόπιων όταν στάθηκαν ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, όταν ο εγκλωβισμός στη μέγγενη των διώξεων τούς οδήγησε στο ξεπέραςμα των φόβων και στη δράση. Μετά από καιρό, λοιπόν, η Ανήμερη Μνήμη ανοίγει τα πανιά της. Με την επιθυμία να μοιραστεί όσα έζησε, άκουσε, φίλτραρε και κατέθεσε. Αλλά και για να αποτελέσει ίσως το έναυσμα να δούμε με άλλο μάτι την ιστορία αυτού και κάθε άλλου τόπου, που τον “μάθαμε” μέσα από τα βιβλία και την επίσημη ιστοριογραφία, κάτι που άλλωστε θα επιθυμούσαν και οι τότε πρωταγωνιστές και πρωταγωνίστριές της.

Project Ανήμερη Μνήμη

---

autistici.org/animerimnimi/

Για επικοινωνία: animerimnimi@autistici.org

Πόλεμος και Εμπόριο: ναυτιλία, καπιταλισμός και κράτος... στον Πειραιά

Την 1^η Ιουνίου του 2024, πραγματοποιήθηκε στο Ρεσάλτο η προβολή «Πόλεμος και Εμπόριο: ναυτιλία, καπιταλισμός και κράτος στην αραβική χερσόνησο». Αφορμή ήταν το σχετικό βιβλίο της Laleh Khalili, ωστόσο ο κύριος λόγος ήταν οι ίδιες οι περιοχές που ζούμε. Περιοχές που περιβάλλουν τη λειτουργία του μεγαλύτερου λιμανιού της χώρας. Τα λιμάνια, αυτές οι μεγακατασκευές από σκυρόδεμα, ατσάλι και πέτρα αποτελούν ιμάντες μεταφοράς που υπάγονται στους δικούς τους νόμους για τις δικές τους ανάγκες, για εμπορεύματα και ανθρώπους, για τις εκάστοτε πολιτικοοικονομικές κυριαρχικές σχέσεις και συγκρούσεις.

ΣΑΒΒΑΤΟ 01/06, 8:00ΜΜ

Προβολή

**Πόλεμος και Εμπόριο:
ναυτιλία, καπιταλισμός
και κράτος στην
αραβική χερσόνησο.
Τα λιμάνια, αυτές
οι μεγακατασκευές
από σκυρόδεμα,
ατσάλι και πέτρα
αποτελούν ιμάντες
μεταφοράς για τους δικούς
τους νόμους και ανάγκες,
για εμπορεύματα
και ανθρώπους,
για τις εκάστοτε
πολιτικοοικονομικές
κυριαρχικές σχέσεις
και συγκρούσεις...**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΛΕΗΛΑΣΙΑ
ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ**

**& ΚΥΡΙΑΚΗ 26/05, 5ΜΜ:
Συλλογική Κουζίνα στο Ρεσάλτο**

*ενάντια στους ρόλους πελάτη,
σερευτιότητας, κάθιστρα, λαντζέρεσσας*

**Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης και ρήξης. ΡΕΣΑΛΤΟ
Έβρου 27, Κερκεσίνη (100μ. από την Πλατεία Αποθ)**

Το λιμάνι του Πειραιά αποτελεί κάθε άλλο παρά εξαίρεση αυτού του κανόνα. Η ιστορία, η χωροταξία, η πολεοδομία, οι υπηρεσίες, οι εργασίες αυτών των περιοχών καθορίζονται από το λιμάνι και τη λειτουργία του. Οι άνθρωποι εδώ ζουν στο πετσί τους τις κατά καιρούς επιβαλλόμενες κυριαρχικές αλλαγές στις λειτουργίες του λιμανιού: από τη δυνατότητα ή την αδυναμία εύρεσης εργασίας, από τις υποσχέσεις των φωνακλάδικων σχεδίων ανάπτυξης μέχρι τη βάνουση απομυθοποίησή τους όταν κάποια από αυτά υλοποιούνται, από τις τσιμεντένιες παρεμβάσεις στις γειτονιές, τους δρόμους, τα κτήρια, στη φασαρία, στις μυρωδιές και στη μόλυνση. Και από εκεί μέχρι τη μετατροπή των γειτονιών σε pitstop τουριστών και σε industrial θεάματα «ανταποδοτικού» ξεπλύματος...

Δεν έχουν περάσει δα και τόσα χρόνια από τότε που οι ανακοινώσεις για την πώληση του ΟΛΠ στην COSCO και για το Master Plan κράτους και αφεντικών συνοδεύονταν από τη μέγα-υπόσχεση περί ευημερίας των περιοχών.

Σήμερα πια, αυτήν την ευημερία τη ζούμε στα μποτιλιαρίσματα στο Ικόνιο, στην ιχθυόσκαλα και στους «περιφερειακούς» προς το λιμάνι. Τη ζούμε, μετρώντας ένα μετά το άλλο εργατικά «ατυχήματα» και δολοφονίες στους ΣΕΜΠΟ, στους υπερβολάβους της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης αλλά και στις προβλήτες των

επιβατών. Την αντικρύζουμε στη χτισμένη πια θάλασσα και την κατάληψή της από μεγαπλοία-φορηγά-container και γερανογέφυρες, αλλά και στη δημιουργία νέων τεράστιων logistics¹. Στον «εξευγενισμό» εκείνων των περιοχών του Πειραιά, των άλλοτε μικρών βιοτεχνιών, συνεργείων, εργαστηρίων που αντικαταστάθηκαν από τεράστιες τιμεντένιες κτηριακές κατασκευές που φρουρούνται σαν στρατόπεδα και που ανάθεμα αν ξέρει κανείς τί «φιλοξενούν» εντός τους (fancy εστιατόρια και πολυώρους για managers, μπράβους και λοιπούς κυρίους, ναυτιλιακές εταιρείες, τράπεζες αλλά και πολυεθνικά πολύχρωμα κάτεργα όπως η teleperformance κτλ). Και φυσικά, αυτήν την ευημερία την αντικρύζουμε καθημερινά στις αγγελίες και στις τιμές των ενοικίων όταν ψάχνουμε σπίτι ή όταν οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες μας αναγκάζουν να μετακομίσουμε...

Αυτή η «ευημερία» του φόβου, της υποτίμησης και της περιθωριοποίησής μας, έχει φροντίσει ταυτόχρονα να προφυλάσσεται με όλων των ειδών τους μπάτσους, τους σεκιουριτάδες, τις κάμερες, τα τιμεντένια τείχη και τα συρματοπλέγματα, 24 ώρες το 24ωρο... Έτσι ώστε όχι μόνο κάθε μας κίνηση -πόσο μάλλον οι ανατρεπτικές- να βρίσκεται σε διαρκή επιτήρηση και καταστολή, αλλά ώστε και διάφορες κινήσεις εκ μέρους κράτους και αφεντικών να παραμένουν θωρακισμένες στην αφάνεια των «ζωνών ασφαλείας» τους. Κάτι που φάνηκε περίτρανα στις περιπτώσεις των «υπηρεσιών» που επιχείρησε να προσφέρει το λιμάνι του Πειραιά για τη μεταφορά πολεμικού υλικού από τη Μεσόγειο προς το κράτος του Ισραήλ, προκειμένου το τελευταίο να συνεχίσει απρόσκοπτη τη σφαγή των παλαιστινιακών πληθυσμών στη Γάζα αλλά και στη Δυτική Όχθη. Περιπτώσεις που βγήκαν στην επιφάνεια και μπλοκαρίστηκαν από σωματεία λιμενεργατών.

Τα λιμάνια μπορεί να «εκσυγχρονίζονται» ώστε να αποτελούν τους κατάλληλους μάντες μεταφοράς της κυριαρχίας αλλά εξακολουθούν και έχουν ένα «διαχρονικό» πρόβλημα. Λειτουργούν με εργάτες και έχουν γύρω τους κατοίκους που μπορούν να αμφισβητήσουν τους νόμους και τις ανάγκες κράτους και αφεντικών...

---

1 Μάλιστα τις μέρες που γράφονταν αυτές οι γραμμές μάθαμε ότι ο ΟΛΠ θα εγκαινιάσει την «υπόγεια οδική σύνδεση του σταθμού οδικής διασύνδεσης αυτοκινήτων με πρώην ΟΔΔΥ (ΣΕΜΠΟ), δημιουργώντας μία μεγαλύτερη, ενιαία, ελεύθερη ζώνη μεταξύ του προβλήτα Ι του σταθμού εμπορευματοκιβωτίων Πειραιά, του κέντρου Logistics του ΟΛΠ και του τερματικού σταθμού αυτοκινήτων του ΟΛΠ, ώστε να προσφέρει βελτιωμένες υπηρεσίες αποθήκευσης... Ενώ στα πλάνα του ΟΛΠ είναι η ανάπτυξη νέου κέντρου logistics, έκτασης 80.000 τ.μ.» (από metaforespress.gr). Καλά θα πάει και αυτό...

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ/ΕΣ ΣΤΑ ΣΦΑΓΕΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Μου γράφετε ότι αυτός ο πόλεμος σας συνθλίβει, ότι θα δεχόσασταν να πεθάνετε αλλά δεν μπορείτε να υποφέρετε αυτή την παγκόσμια βλακεία [...] Σας καταλαβαίνω, δεν μπορώ όμως να σας παρακολουθήσω όταν ισχυρίζεστε ότι θα μεταβάλετε αυτή την απελπισία σε κανόνα ζωής και, επειδή θεωρείτε τα πάντα ανώφελα, θα αποσυρθείτε πίσω από την ανδία σας. Γιατί η απελπισία είναι συναίσθημα και όχι κατάσταση. Δεν μπορείτε να στέκεστε σ' αυτήν. Το συναίσθημα πρέπει να δίνει τη θέση του σε μια σαφή άποψη των πραγμάτων.[...] Πρέπει να καταλάβετε ότι μπορείτε να απελπίζεστε για το νόημα της ζωής γενικά, όχι όμως και για τις ειδικές μορφές της. Για την ύπαρξη ναι, μιας και δεν έχετε πάνω της καμία ισχύ, όχι όμως και για την ιστορία, όπου το άτομο είναι πανίσχυρο. [...]

Πρέπει λοιπόν να καταλάβετε ότι ο πόλεμος γίνεται με τον ενθουσιασμό εκείνων που τον θέλουν αλλά και με την απελπισία εκείνων που τον αρνούνται ολόψυχα.

Αλμπέρ Καμύ, 1939

«Γράμμα σ' έναν απελπισμένο»

Στα εδάφη της Παλαιστίνης εξελίσσεται ένας νέος κύκλος σφαγής, εκτοπισμού και εξαθλίωσης παλαιστινιακών κοινοτήτων από το ισραηλινό κράτος. Η σφοδρότητα του οποίου είναι τέτοια που μεταξύ άλλων επιχειρεί να βυθίσει τις αντιστάσεις σε ένα αίσθημα μεταξύ απελπισίας και ανημπόριας. Αυτήν τη φορά, η αφορμή -ή το πρόσχημα- είναι ένα συμβάν που μιλάει απευθείας στη γλώσσα του πολέμου. Μία στρατιωτικά οργανωμένη επίθεση της Χαμάς και άλλων παλαιστινιακών οργανώσεων σε ισραηλινές κοινότητες και στρατιωτικές περιοχές, έξω από τους φράκτες της μεγαλύτερης ανοικτής φυλακής στον κόσμο, της Γάζας, με αρπαγή εκατοντάδων ομήρων και πάνω από 1.000 νεκρούς υπό την ανταλλαγή πυρών με τον ισραηλινό στρατό. Στον πόλεμο όμως, υπάρχουν κανόνες: οι άμαχοι/ες όλων των ηλικιών πρέπει συστηματικά και μαζικά να δολοφονούνται, να βιάζονται, να απαγονται και να τρομοκρατούνται είτε μέσα στην αφάνεια είτε σε δημόσια θέα έχοντας βαπτιστεί «τρομοκράτες» ή «παράπλευρες απώλειες». Έτσι όπως διδάσκουν διαχρονικά ο στρατός των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ (ενδεικτικά, με την επιχείρηση «σοκ και δέος» στο Ιράκ και τον «αντι»τρομοκρατικό πόλεμο στο Αφγανιστάν), ο ισραηλινός στρατός (ενδεικτικά, με την οργανωμένη σφαγή στους προσφυγικούς καταυλισμούς χιλιάδων παλαιστινίων στη Σάμπρα και τη Σατίλα στον Λίβανο το '80 με τη συνδρομή λιβανικού στρατού και παραστρατιωτικών, με την καθημερινότητα των στρατιωτικών checkpoints και τα κατασταλτικά δόγματα όπως τα «σπασμένα κόκαλα» στη Δυτική Όχθη, με τους διαδοχικούς βομβαρδισμούς του σε οικισμούς στη Γάζα από το 2008) κ.ά.

Η άνευ προηγουμένου πολεμική αντίδραση του ισραηλινού κράτους ενάντια σε ολόκληρη τη Γάζα ήταν κάτι παραπάνω από αναμενόμενη. Άλλωστε, από την ίδρυση του μέχρι και σήμερα, κατέχει, εξελίσσει και διαδίδει τη γλώσσα του πολέμου αδιάκοπα, κατά κύριο λόγο ενάντια στις ντόπιες παλαιστινιακές κοινότητες τις οποίες όρισε ως «εθνικό εχθρό» της σιωνιστικής του ιδεολογίας. Έχοντας θέσει εξαρχής ως όρο ύπαρξης και «εθνικής ολοκλήρωσής» του την καθυπόταξη, την εξόντωση και τον

Ξεριζωμό των εκατομμυρίων κατοίκων της Παλαιστίνης. Σύσσωμοι οι ιδεολογικοί και κατασταλτικοί μηχανισμοί ενός αμιγώς μιλιταριστικού κράτους ανέλαβαν τη διάδοση εκείνης της προπαγάνδας που θα ετοίμαζε και θα νομιμοποιούσε μία πρωτοφανή και σχεδιασμένη σφαγή στην περιοχή. Με μία θυματοποιημένη ρητορική που εντάσσεται στα δόγματα του “πολέμου κατά της τρομοκρατίας” κανονικοποιώντας δεκαετίες ισραηλινής τρομοκρατίας, καταπίεσης και κατοχής, με το «δικαίωμα της αυτο-άμυνας» ως καθαγιασμό της επιχειρούμενης εθνοκάθαρσης, με την αποκάλυπτη απόδοση «συλλογικής ευθύνης» στους παλαιστινιακούς πληθυσμούς και με προσχηματικό στόχο την «πλήρη εξάρθρωση της Χαμάς» (πίσω από τον οποίο βρίσκονται επιδιώξεις αλλαγής συνόρων, κατάκτησης ή ελέγχου της Λωρίδας της Γάζας, της θαλάσσιας πρόσβασης σε αυτήν κ.ά.), ο ισραηλινός στρατός ισοπεδώνει ολόκληρη τη Γάζα από τις 27 Οκτώβρη μέχρι και σήμερα, δολοφονεί όχι μόνο ένοπλες ομάδες αλλά κυρίως δεκάδες χιλιάδες αμάχων όλων των ηλικιών με το 1/3 να είναι ανήλικοι/ες (χωρίς να συμπεριλαμβάνονται οι νεκροί/ες που βρίσκονται ακόμα κάτω από τόνους ερειπίων) και εκτοπίζει το 90% των κατοίκων της. Διαμορφώνοντας ένα νέο «μεταναστευτικό/προσφυγικό ρεύμα», το οποίο ήδη εξαθλιώνεται, λιμοκτονεί, «παζαρεύεται» και κατατέλλεται από κρατικά επιτελεία, διεθνείς οργανισμούς και στρατιωτικά αντιμεταναστευτικά δόγματα.

Η κοινωνική/ταξική δυστοπία που επιβάλλει το ισραηλινό κράτος δεν είναι ούτε «απάντηση στην επίθεση της Χαμάς» (της μέχρι πρότεινος «μόνης» και «αναγκαίας» θεσμικής εταίρου του στη Γάζα) ούτε «επιχείρηση διάσωσης ομήρων» (που βομβαρδίζονται και εργαλειοποιούνται από το ίδιο τους το κράτος) αλλά μία κλιμάκωση της διαρκούς προσπάθειας εκπλήρωσης του σιωνιστικού εθνικισμού από καταβολής του. Ενός εθνικισμού κομμένου και ραμμένου από δυτικές αντιλήψεις και αποικιακές προκαταλήψεις της «λευκής υπεροχής» προς την «απολίτιστη ανατολή». Μίας κρατικής ιδεολογίας που πραγματώθηκε σε εθνικό κράτος το 1948, υποβοηθούμενη από τις κρατικές-καπιταλιστικές εξουσίες που λίγα χρόνια πριν οργάνωσαν, συνέβαλλαν ή ανέχθηκαν τη σχεδιασμένη εξόντωση εκατομμυρίων ευρωπαίων εβραϊκής καταγωγής. Προσφέροντας στους επιζώντες όχι την αποκατάσταση στους τόπους τους αλλά έναν οικειοθελή αυτο-εκτοπισμό τους εκτός ευρώπης, υπό τις

απαραίτητες εθνοπατριωτικές και θρησκευτικές τυμπανοκρουσίες επιστροφής σε «αλησμόνητες πατρίδες», στην κρατικά «αχαρτογράφητη» περιοχή της παλαιστίνης. Εκτοπίζοντας και προσφυγοποιώντας 800.000 κατοίκους της -περίπου το 80% του τότε πληθυσμού, κυρίως αραβικής προέλευσης- από τις περιοχές που έπειτα μετατράπηκαν σε «ισραηλινή επικράτεια», κατά τη διάρκεια της λεγόμενης Νάκμπα (Καταστροφή) των παλαιστίνιων. Οικοδομώντας ένα απροσχημάτιστα σοβινιστικό και μιλιταριστικό κράτος στο εσωτερικό του, ιδίως για τα μέτρα του «δυτικού πολιτισμού» τον οποίο πρεσβεύει έναντι της υποτιθέμενης «αραβικής βαρβαρότητας» την οποία προπαγανδίζει. Διατηρώντας σε θεσμική αφάνεια πολεμικούς εξοπλισμούς (συμπεριλαμβανομένων πυρηνικών όπλων), αρνούμενο διαχρονικά να δηλώσει τα σύνορά του και σε διαρκή ετοιμότητα ή εφαρμογή πολεμικών συγκρούσεων με κράτη της περιοχής. Με διαδοχικούς εποικισμούς και εκτοπισμούς ολόκληρων παλαιστινιακών κοινοτήτων, με αλληπάλληλες πολεμικές επιχειρήσεις και στρατιωτική κατοχή σε πόλεις και χωριά, με ισοπέδωση και οριστική εξαφάνιση ιστορικών κοινοτήτων. Με την ακόλουθη «ειρηνική συνθήκη» της μεγαλύτερης «ανοιχτής» φυλακής στον κόσμο στη Λωρίδα της Γάζας και ενός Τείχους εκατοντάδων χιλιομέτρων στη Δυτική Όχθη υπό τη συνοδεία στρατιωτικών check-points. Με τους εξευτελισμούς και την υποτίμηση ενός νομικού απαρτχάιντ που διακρίνει τους «πολίτες» του σε διάφορες υποκατηγορίες. Με βασανιστήρια και εγκλεισμούς, εξαθλίωση και φτωχοποίηση, με την ανεργία να συνοδεύεται από τη λιγιστή και διακοπτόμενη παροχή ρεύματος, νερού και τροφής.

Διάφορα κράτη, οργανώσεις και καπιταλιστικοί θεσμοί ανά τον κόσμο παίρνουν θέσεις υπεράσπισης ή καταδίκης, όχι απλά αδιαφορώντας αλλά πριμοδοτώντας την απαξίωση της ζωής και του θανάτου των «αναλώσιμων» και «περισσευούμενων» παλαιστινιακών πληθυσμών. Το διακύβευμα άλλωστε πίσω από τον πόλεμο και την ειρήνη των κυρίαρχων δεν είναι τίποτα περισσότερο από τα πολιτικά και οικονομικά συμφέροντά τους. Βάσει αυτών λειτουργούν ενδο-κυριαρχικοί ανταγωνισμοί και ισορροπίες, μία ευρύτερη πολεμική διαδικασία αλλά και μία διάχυτη κοινωνική αντανάκλαση σε έναν ιδεολογικό κυλό αντισημιτισμού και αντιμουσουλμανισμού. Όπου, μεταξύ άλλων, εξελίσσεται ένα θέατρο του παραλόγου από πατενταρισμένους αντισημίτες, αρνητές του ολοκαυτώματος και φιλο-άραβες που υπερασπίζονται και ανέχονται τις ισραηλινές θηριωδίες, ενώ φανατικοί αντι-άραβες και αντι-σούνιτες σπεύδουν σε υπεράσπιση των παλαιστινιακών εξουσιών.

Στο πλαίσιο αυτό, από τα πρώτα κράτη που έσπευσαν να στηρίξουν επίσημα τους σιωνιστικούς σχεδιασμούς ήταν και το ελληνικό κράτος. Το ίδιο κράτος που συνεργάστηκε με τα ναζιστικά στρατεύματα εκτοπίζοντας και εξοντώνοντας σχεδόν ολόκληρη την εβραϊκή κοινότητα της Θεσσαλονίκης, αρπάζοντας μετέπειτα τις κατοικίες των λιγιστών επιζώντων των κρεματόριων που είδαν τα σπίτια τους «νομίμως κατοικημένα» από σκατόψυχους αντισημίτες. Δίνοντας λευκή επιταγή και πολιτική νομιμοποίηση σε έναν «στρατηγικό του εταίρο στη Μεσόγειο», δύο μόλις εβδομάδες μετά την επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτώβρη 2023, να ξεκινήσει έναν σαρωτικό πόλεμο σε μία πυκνοκατοικημένη περιοχή, με στόχο την ίδια την περιοχή και τους κατοίκους της. Συνεχίζοντας παράλληλα εν μέσω της σφαγής, όχι μόνο την καταστολή μεταναστ(ρι)ών στα σύνορά του -συμπεριλαμβανομένων των παλαιστίνιων- αλλά και την «αγαστή» διακρατική συνεργασία με το ισραηλινό κράτος σε πολλαπλούς τομείς που προϋποθέτουν και νομιμοποιούν τον εκτοπισμό και την εξόντωση των παλαιστινιακών κοινοτήτων (πολεμική βιομηχανία, εμπόριο όπλων και τεχνολογίες καταστολής/επιτήρησης/ελέγχου, αγορά ενέργειας, αγροτικός τομέας και τεχνολογία τροφίμων, στρατιωτική και ακαδημαϊκή συνεργασία κ.ά). Καθόλου τυχαία, άλλωστε, η τρέχουσα αναδιάρθρωση της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας

του ελληνικού στρατού -που έσπευσε επίσης να συνδράμει στην ηγεμονία του δυτικού μπλοκ κυριαρχίας στην Ερυθρά Θάλασσα- βασιζεται όχι μόνο στο μοντέλο του «διαφημιζόμενου» φινλανδικού στρατού αλλά και σε αυτό των «συμμαχικών» ισραηλινών ένοπλων δυνάμεων (IDF).

Η ασύλληπτη βαναυσότητα της θηριωδίας του ισραηλινού κράτους και η διεθνής αποδοχή της είναι κάτι περισσότερο από μία υπενθύμιση του πώς δημιουργούνται και λειτουργούν παγκοσμίως τα έθνη-κράτη και οι εθνικισμοί, κάτι περισσότερο από μία επίδειξη της έννοιας του σύγχρονου πολέμου των κρατών που στοχεύει κατοικημένες περιοχές και ολόκληρους πληθυσμούς παρά έναν αντίπαλο στρατό. Είναι η μετάβαση της γλώσσας, του χαρακτήρα και του θεάματος του σύγχρονου πολέμου σε νέα επίπεδα παγκόσμιας επίδειξης ισχύος και ωμότητας. Είναι ένα ακόμα κυριαρχικό υπόδειγμα κοινωνικής/ταξικής καθυπόταξης, όχι μόνο εκ μέρους του ισραηλινού κράτους αλλά κάθε κράτους πλανητικά. Ένα ακόμα στρατιωτικό μοντέλο βάσει του οποίου παράγονται τα επερχόμενα δόγματα πολεμικών επιχειρήσεων, στρατιωτικής καταστολής και διαχείρισης «περισσευόμενων πληθυσμών», «ασύμμετρων απειλών» και «εσωτερικών εχθρών». Ένα αναβαθμισμένο πλαίσιο κρατικής τρομοκρατίας, όπου ο βομβαρδισμός νοσοκομείων, η ισοπέδωση σχολείων, η καταστροφή γειτονιών, ο μαζικός εκτοπισμός, η πολιορκία και ο βασανισμός ολόκληρων πληθυσμών, η καταστολή των «μεταναστευτικών ροών», η διασπορά λιμού, πείνας και ασθενειών (που αποτελεί επίσημα διατυπωμένη και βασική ισραηλινή στρατηγική μέσω της απαγόρευσης, της άρνησης ή της καταστροφής οποιασδήποτε παροχής βοήθειας στους πολιορκημένους πληθυσμούς), παύουν πλέον να αντιμετωπίζονται ως «παράπλευρες ζημιές» ή «αναγκαίο κακό». Αντιθέτως, κανονικοποιούνται και θεσμίζονται ως «επιβεβλημένες και δίκαιες πράξεις αυτοάμυνας» των κυρίαρχων απέναντι σε ό,τι διαταράσσει ή περισσεύει από τους σχεδιασμούς τους. Είναι άλλη μία υπενθύμιση ότι -μεταξύ άλλων περιοχών- στα εδάφη της Παλαιστίνης προεικονίζεται το μέλλον της πολεμικής τεχνολογίας, των δογμάτων καταστολής και «ασφάλειας» κράτους και αφεντικών.

Παράλληλα, η ανείπωτη καταστροφή του πολέμου στην Παλαιστίνη και η θεαματική αναπαραγωγή του στα ΜΜΕ θέτουν σε δεύτερο πλάνο τις αιτίες και τους φορείς του. Προσφέροντας εκείνη την «ενημέρωση» που κανονικοποιεί τη διεξαγωγή του, ξεπλένει τους δολοφόνους στο κράτος του Ισραήλ και τα συμμαχικά του κράτη, ενώ αναστρέφει την πραγματικότητα. Μία πραγματικότητα στην οποία οι «υποτελείς τάξεις» στην Παλαιστίνη ομογενοποιούνται, απαξιώνονται, δολοφονούνται συστηματικά και διαχρονικά κάτω από σύγχρονες και παλαιότερες, οριενταλιστικές ή αντιισλαμικές, προβολές: «τρομοκράτες», «μουςουλμάνοι», «οπισθοδρομικοί», «σκοταδιστές», «βάρβαροι» κτλ. Μία πραγματικότητα εθνοκάθαρσης της σιωνιστικής ιδεολογίας, η οποία δεν θα υπήρχε αν εδώ και πάνω από 200 χρόνια διάφοροι εθνικισμοί –κυρίως της «πολιτισμένης δύσης»- δεν πρέσβευαν έμπρακτα τον αφανισμό των δήθεν «μη ιστορικών λαών», εξοντώνοντας εκατομμύρια ανθρώπους και διαλύοντας διάφορους κοινωνικούς σχηματισμούς παγκοσμίως. Μία πραγματικότητα καπιταλιστικής λεηλασίας και μετατροπής ολόκληρων κοινοτήτων σε πληβείους/ες. Της πραγματικότητας της μαζικής εξόντωσης και των βίαιων εκτοπισμών των «άλλων», πάνω στα οποία χτίζονται οι εθνικές ταυτότητες, οι εμπορευματικές σχέσεις και τα ιδεολογήματα της «προόδου», του «πολιτισμού», της «ανάπτυξης». Της πραγματικότητας της λευκής -και κάθε άλλης- «ανωτερότητας» και των «ανθρώπινων δικαιωμάτων», που για μία ακόμα φορά τυφλώνουν και τυφλώνονται μπροστά σε ένα νέο αιματοκύλισμα για τη διαίωση των προνομίων και της εξουσίας τους. Αυτήν την πραγματικότητα που συμπυκνώνει το αδιάκοπο σφυροκόπημα ενός πάνοπλου στρατού ενάντια σε ανθρώπους, σε πανίδα και χλωρίδα, στη θάλασσα, στη γη και σε κατοικημένες ζώνες.

Πίσω από τα ιδεολογήματα της «ασφάλειας», της «ανάπτυξης» και της «ειρήνης» προβάλλεται η πραγματικότητα των εθνικών ιδεωδών, του κεφαλαίου, των θρησκειών και των κοινωνικών νεκροταφείων που παράγουν. Για πρώτη φορά από την ίδρυση

τους, ο IDF σαρώνει την «πολυπόθητη» Λωρίδα της Γάζας και το ισραηλινό κράτος θέτει σχεδόν όλη την περιοχή στην κατοχή του επ' αόριστο, ερημωμένη από τους κατοίκους της. Τη στενή αυτή λωρίδα γης, όπου εδώ και χρόνια πάνω από 2 εκατομμύρια ντόπιων -αλλά και εσωτερικών προσφύγων από το 1948- κατοικούν στιβαγμένοι/ες σε ένα «ειρηνικό καθεστώς» διεθνούς απομόνωσης και κοινωνικού αποκλεισμού, φτώχειας και έλλειψης βασικών αναγκών επιβίωσης (νερού, τροφής, ρεύματος, περίθαλψης κ.ά.), συρματοπλεγμάτων και υπερσύγχρονων τεχνολογικών συστημάτων ελέγχου, επιτήρησης και καταστολής, αεροπορικών και χερσαίων βομβαρδισμών του ισραηλινού κράτους. Συνδυαστικά με τους «από κάτω» στη Δυτική Όχθη, οι οποίοι βρίσκονται όλο και πιο απομονωμένοι/ες, όχι μόνο υπό τους συνήθεις τραμπουκισμούς και τις ένοπλες επιθέσεις ισραηλινών εποίκων και στρατιωτών αλλά και υπό τον πλήρη στρατιωτικό-πολιτικό έλεγχο, επιτήρηση και καταστολή του ισραηλινού κράτους απέναντι σε οποιαδήποτε έκφραση αλληλεγγύης στη Γάζα. Παράλληλα, οποιαδήποτε υποψία «εσωτερικού εχθρού» στα ισραηλινά εδάφη που δύναται να ανοίξει έστω και μία μικρή ρωγμή στον κυρίαρχο σιωνιστικό σωβινισμό και μιλιταρισμό, μπαίνει στο στόχαστρο της καταστολής. Με τις φυλακές και τη λογοκρισία να αναμένουν κάθε αντιστεκόμενη φωνή ή πράξη, από την έκφραση αλληλεγγύης στους παλαιστίνιους/ες μέχρι την άρνηση στράτευσης στον ισραηλινό στρατό 18χρονων ατόμων -ανεξαρτήτως φύλου- που αρνούνται να «υποχρεωθούν» σε μία μακρά στρατιωτική θητεία ενός εμπόλεμου και κατοχικού στρατού. Και όλα τα παραπάνω, με διάφορες παλαιστινιακές ιεραρχικές οργανώσεις να ενορκώνουν ένα εθνικιστικό «αντίβαρο» στη σιωνιστική εξουσία (από τα κοσμικά εθνικοαπελευθερωτικά οράματα της PLO, τον γραφειοκρατικό εθνικισμό της Παλαιστινιακής Αρχής, μέχρι τα εθνοθρησκευτικά μοντέλα της Χαμάς). Επίδοξες κρατικές εξουσίες που αναπαράγουν τους κοινωνικούς διαχωρισμούς τάξης-φυλής- φύλου, ποδηγετούν και εκμεταλλεύονται την καθημερινότητα των «από κάτω» (σε συνδυασμό -και πολλές φορές σε συνεργασία- με την ισραηλινή καταπίεση), αφομοιώνουν ή καταστέλλουν τις κοινωνικές-ταξικές αντιστάσεις στην προοπτική νέων εθνοκρατικών «λύσεων», ως «των μόνων δυνατών λύσεων». Μатаιώνοντας κάθε ριζοσπαστική κατεύθυνση κοινωνικής εξέγερσης και απελευθέρωσης, έξω και ενάντια στη λογική των κρατών, του κεφαλαίου και των κοινωνικών-ταξικών διαχωρισμών. Ακυρώνοντας τις επαναστατικές δυνατότητες της ιντιφάντα προς χάρη του πολέμου και της ειρήνης κράτους-κεφαλαίου-πατριαρχίας. Επικυρώνοντας ότι η μόνη «απελευθέρωση» που μπορεί να προσφέρει ένας εθνικισμός οποιασδήποτε μορφής, είναι αυτή της δικής του εξουσίας.

Από τη μικροφωνική - συγκέντρωση αλληλεγγύης στα καταπιεσμένα των περιοχών της Παλαιστίνης στην πλατεία Κύπρου στο Κερατσίνι στις 05.04.2024

Εδώ και 75 χρόνια, οι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες στις περιοχές της Παλαιστίνης -αλλά και στο Ισραήλ- επιμένουν να ανοίγουν δρόμους αντίστασης και αλληλεγγύης ενάντια στους διαχωρισμούς κάθε εξουσίας. Ενάντια στα ορατά και αόρατα τείχη του ρατσισμού, του εθνικισμού και της θρησκείας, αμφισβητώντας κρατικά και υπερεθνικά επιτελεία, ντόπια και μη αφεντικά, στρατούς και πολιτικές κηδεμονίες. Αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι οι μόνες πραγματικές δυνατότητες χειραφέτησης των «από κάτω» και καταστροφής της πολεμικής μηχανής βρίσκονται στις συλλογικές ακηδεμόνευτες διεργασίες των καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων. Σε εκείνες τις συλλογικές αντιστάσεις που παραμένουν ζωντανές ακόμα και όταν περιθωριοποιούνται, καταστέλλονται ή αφομοιώνονται από κάθε λογής εξουσιαστικό μηχανισμό που επιχειρεί να αφανίσει ή να μεταλλάξει την προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης στη μέγγενη της εθνικής ταυτότητας.

Η αλληλεγγύη σε κάθε καταπιεσμένο στην Παλαιστίνη είναι αλληλένδετη με την εναντίωση στον πόλεμο και την ειρήνη της κυριαρχίας. Κάθε βόμβα και κάθε σφαίρα στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη προέρχεται μέσα από ένα διεθνές πολιτικό, οικονομικό και στρατιωτικό πλέγμα εξουσιών, μέσα από μία παγκοσμιοποιημένη πολεμική βιομηχανία και τεχνογνωσία καταστολής των υποτελών τάξεων. Στο πλέγμα αυτό, το ελληνικό κράτος διατηρεί και μεγαλώνει τη δική του ενεργή συμμετοχή στο παγκόσμιο σφαγείο από διάφορες θέσεις: από την αντι-μεταναστευτική πολιτική του στα σύνορα και την ενδοχώρα, την παραγωγή ή την εμπορία όπλων και οπλικών συστημάτων, τους αυξανόμενους πολεμικούς του εξοπλισμούς, την αποστολή στρατευμάτων σε πολέμους και επιχειρήσεις σε άλλες περιοχές (με τελευταία περίπτωση τη ΝΑΤΟϊκή επιχείρηση «ΑΣΠΙΔΑ» στην Ερυθρά Θάλασσα, στην οποία το στρατηγείο της Λάρισας αναβαθμίστηκε ως κεντρικό στρατηγείο επιχειρήσεων, με το ελληνικό πολεμικό ναυτικό να συμμετέχει ενεργά με δική του φρεγάτα), την εδραιωμένη και επιχειρούμενη ηγεμονία σε Βαλκάνια και Μεσόγειο αντίστοιχα, την παροχή στρατιωτικών βάσεων για πολεμικές ασκήσεις και αποστολές (συμπεριλαμβανομένου του ισραηλινού στρατού), τις στρατιωτικές και ακαδημαϊκές πολεμικές διεργασίες, την αναδιάρθρωση της υποχρεωτικής θητείας και των ένοπλων δυνάμεων προς ένα πιο «αξιόμαχο» μοντέλο, την πρωμολόγηση του πολέμου στην Ουκρανία, μέχρι την άμεση και έμμεση συμμετοχή του στο μακελειό της Γάζας και της Δυτικής Όχθης. Κάθε αντίσταση, κάθε ανυποταξία, κάθε ολική άρνηση στράτευσης στην υποχρεωτική θητεία στον στρατό και κάθε σαμποτάζ ενάντια στον милитарισμό, τον εθνικισμό, τον ρατσισμό και τον κόσμο του κεφαλαίου είναι αναπόσπαστο κομμάτι μίας συνολικότερης αντίθεσης ενάντια στον πόλεμο και την ειρήνη των αφεντικών, από την Αθήνα μέχρι τη Γάζα. Για έναν κόσμο ελευθερίας και αλληλεγγύης χωρίς κοινωνικούς-ταξικούς διαχωρισμούς, ενάντια σε έθνη, κράτη, θρησκεία, κεφάλαιο και πατριαρχία.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟ,
ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΗ, ΕΚΤΟΠΙΣΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΡΝΗΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ
ΚΑΘΕ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΕΝΟ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ
ΝΑ ΣΠΕΙΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑ ΣΤΑ ΓΡΑΝΑΖΙΑ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΥΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΡΧΩΝ

Απρίλης 2024

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης

olikiarnisi.espivblogs.net

- Από τη μία, η πραγματικότητα των κυρίαρχων που διατυπώνεται υπεράνω κάθε άλλης
- κοινωνικής διεργασίας: ανατροπές και εναλλαγές καθεστώτων, στρατιωτικοποιημένες και εμπολεμες ζώνες, εθνοκρατικές απειλές ή ελπίδες -αναλόγως της πλευράς θέασης των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών. Από την άλλη, οι πραγματικότητες
- των κυριαρχούμενων, των εξεγερμένων, των αντιστεκόμενων, των ανυπάκουων.
- Όλων εκείνων που τόλμησαν και τολμούν όχι μόνο να φαντάζονται αλλά και να χτίζουν έναν άλλον κόσμο από αυτόν της εναλλασσομένης βαρβαρότητας.
- Μέσω του πολέμου, της στρατιωτικοποίησης, του εθνικισμού, των συστημικών «κρίσεων»
- και των «θεραπειών» τους, η πραγματικότητα των κυρίαρχων επιχειρεί να σβήσει, να αφομοιώσει, να καταστείλει, να εκδικηθεί, να διαστρεβλώσει κάθε απελευθερωτική δυνατότητα του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού. Για αυτό και συμβάντα όπως η
- «πτώση του καθεστώτος Άσαντ», η «εξάπλωση του πολέμου» του Ισραήλ από τη
- Γάζα και τη Δυτική Όχθη στα γειτονικά κράτη, η «επάνοδος των Ταλιμπάν» στην
- Καμπούλ, η «πολεμική ετοιμότητα της Τεχεράνης» κτλ, σηματοδοτούν τη λήθη και την
- απονοηματοδότηση των πρόσφατων και των παλαιότερων κοινωνικών/ταξικών εξεγέρσεων
- και αντιστάσεων στη Συρία, στην Παλαιστίνη, στον Λίβανο, στο Αφγανιστάν, στο Ιράν κ.α.
- Εν μέσω μίας ολοένα και εντεινόμενης πολεμικής συνθήκης στη Μέση Ανατολή και
- ευρύτερα, αλλά και μίας αυξανόμενης πολεμικής προετοιμασίας παγκοσμίως, ένα κείμενο
- γραμμένο και δημοσιευμένο πριν 3 χρόνια παραμένει «επίκαιρο», στον βαθμό που το
- βλέμμα παραμένει πεισματικά στραμμένο στις ζωές και τις αντιστάσεις όλων εκείνων
- που η πολεμική διαδικασία στοχοποιεί για τη διαιώνιση της εκμετάλλευσης και της
- καταπίεσης.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ «ΚΡΙΣΕΩΝ»*

Τα τελευταία χρόνια, ο Λίβανος προστίθεται στον μακρύ κατάλογο των κρατών που περνάνε «κρίση» σε όλα τα πεδία: πολιτικά, οικονομικά, κοινωνικά. Έναν μήνα πριν, στις 14 Σεπτέμβρη (και ενώ η εθνική οικονομία του Λίβανου καταρρέει, το ΔΝΤ περιμένει αναδιαρθρώσεις για να δώσει δάνεια, τέσσερις στους πέντε ανθρώπους ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας σύμφωνα

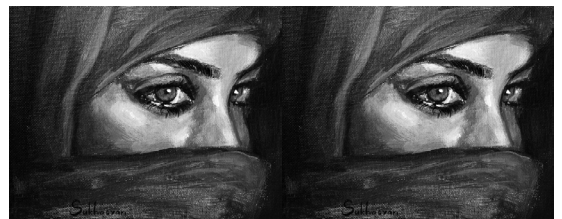
*

[αν και η λέξη «κρίση» που έχει υιοθετηθεί από τον εμπονομαζόμενο «δυτικό λευκό κόσμο» είναι μία έννοια που βασικό στόχο έχει να συσκοτίσει το γεγονός ότι πρόκειται για συστημικές κρίσεις, θα τη διατηρήσουμε ως έννοια σε εισαγωγικά]

με τα Ηνωμένα Έθνη, με τις τράπεζες εν τω μεταξύ να έχουν επιβάλλει εδώ και τρία χρόνια καθεστώς capital control και «μερική» δέσμευση των καταθέσεων) η Sally Hafez μπουκάρει οπλισμένη, με το πρόσωπό της ακάλυπτο στην τράπεζα Blom της Βηρυτού, χύνοντας βενζίνη στον χώρο και λέγοντας: “Είμαι η Sally Hafez, ήρθα σήμερα... για να πάρω τις καταθέσεις της αδελφής μου που πεθαίνει στο νοσοκομείο (καρκινοπαθής). [...] Δεν ήρθα να σκοτώσω κανέναν ή να βάλω φωτιά... Ήρθα για να διεκδικήσω τα δικαιώματά μου”. Η Sally Hafez, αφού της έδωσε ο ταμίας 13.000 από τις 20.000 του λογαριασμού της, κατάφερε να διαφύγει πριν έρθουν οι δυνάμεις ασφαλείας, σπάζοντας την τζαμαρία της τράπεζας με τη βοήθεια αγνώστων που βρίσκονταν έξω από την αυτόματα κλειδωμένη τράπεζα (λέγεται ότι ήταν συλλογική δράση οπότε ο κόσμος δεν ήταν άγνωστος αλλά ακτιβιστές, ενώ βιντεοσκοπημένο υλικό μπορεί να βρει η καθεμία και ο καθένας στο διαδίκτυο και σε social media). Αργότερα την ίδια μέρα σε μία άλλη πόλη, ένας άνδρας επίσης οπλισμένος ζήτησε τις καταθέσεις του και παραδόθηκε στις αρχές (μέχρι και σήμερα, έχουν ακολουθήσει και άλλοι/ες σε παρόμοιες κινήσεις με ψεύτικα ή κανονικά όπλα). Ενώ μέχρι την 16η Σεπτέμβρη, επτά τράπεζες καταλήφθηκαν από πλήθη που αρνούσαν να φύγουν αν δεν έπαιρναν τις καταθέσεις τους ή μέρος αυτών. Φυσικά, η ένωση τραπεζών Λιβάνου εξέδωσε ανακοίνωση που ζητούσε από τις αρχές «να θέσουν προ των ευθυνών τους όσους επιδίδονται σε “λεκτικές και σωματικές” επιθέσεις μέσα στις τράπεζες» και δήλωσε πως «οι δανειστές δεν θα είναι επιεικείς», ενώ παράλληλα έκλεισαν τα τραπεζικά καταστήματα για τρεις ημέρες. Την 19η Σεπτέμβρη, υπήρξαν συμπλοκές σε διάφορα σημεία και με διαφορετικούς τρόπους, μεταξύ στρατού και διαδηλωτών που ζητούσαν την απελευθέρωση των δύο κρατούμενων ακτιβιστών (Ibdel Rahman Zakaria και Mohammad Rustom) που λέγεται ότι ήταν μεταξύ αυτών που βοήθησαν να διαφύγει η Sally Hafez. Πλήθη διαδηλωτών πραγματοποίησαν «καθιστική» διαμαρτυρία έξω από το «παλάτι της δικαιοσύνης» και σύμφωνα με τον στρατό κατέστρεψαν στρατιωτικό όχημα και ανέτρεψαν πολλά άλλα οχήματα. Άλλα πλήθη μπλόκαραν κεντρική οδική αρτηρία στη Bireh και αρνήθηκαν να φύγουν μέχρι να απελευθερωθούν οι δύο. Επιπλέον, ακτιβιστές σύντροφοι/ισσες των δύο κρατούμενων, μπλόκαραν

δημόσιες υπηρεσίες (συμπεριλαμβανομένων κυβερνητικών γραφείων), θρησκευτικά και αστικά δικαστήρια, καθώς και τα κεντρικά γραφεία του ταχυδρομείου. Κάποιες άλλες διαδηλώτριες/ες μπλόκαραν τα τοπικά γραφεία ύδρευσης, τηλεπικοινωνιών (των ιδιωτικών Alfa και των κρατικών Ogero) και ηλεκτροδότησης...

13 Σεπτέμβρη, όχι πολύ μακριά, στο Ιράν. Έναν τόπο που ταλανίζεται εδώ και δεκαετίες από πολιτικο-κοινωνικο-οικονομικές «κρίσεις», λόγω των διεθνών κυρώσεων και διαφόρων ειδών απειλών υπό την αιγίδα των ΗΠΑ με υποστηρικτές τα κράτη της Ε.Ε. αλλά και εξαιτίας της ντόπιας εξουσίας και των νόμων του ισλαμικού καθεστώτος -που μεταξύ πολλών άλλων απαγορεύει τον όποιο αυτοκαθορισμό (από την σεξουαλικότητα μέχρι την επιλογή ενδυμασίας κοκ) αλλά που διόλου τυχαία σε ό,τι αφορά στην πίστη είναι δείγμα ανεξιθρησκείας. 13 Σεπτέμβρη, η Mahsa Amini, μια 22χρονη ιρανή κουρδικής καταγωγής από την πόλη Saqqez (σε κουρδική επαρχία του Ιράν) συλλαμβάνεται στην Τεχεράνη από την Gasht-e Ershad (την Περιπολία Καθοδήγησης, που αποτελεί κάτι σαν εξειδικευμένη αστυνομία περί των ηθών) για «παράβαση του νόμου περί ενδυμασίας» (προσεξίαν μαλλιά από την μαντίλα ή τη hijab και υπήρχε «λάθος» στον τρόπο που φορούσε το παντελόνι). Δύο ώρες μετά τη σύλληψή της, οδηγήθηκε με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο σε κωματώδη κατάσταση και πέθανε την 16η Σεπτέμβρη. Προφανώς οι αρχές, απέναντι στις καταγγελίες για ξυλοδαρμό και δολοφονία, υποθέτησαν μία αφήγηση που μιλάει για «εγκεφαλικό και καρδιακό επεισόδιο της 22χρονης». Αυτή η κρατική δολοφονία έχει αναταράξει το Ιράν λειτουργώντας ως πυροκροτητής αντίστασης και ανυπακοής απέναντι στις εκεί καθυποτάξεις. Αν και ξεκίνησε από την κουρδική επαρχία από όπου καταγόταν η Mahsa Amini, μέχρι και σήμερα έχει εξαπλωθεί σχεδόν σε ολόκληρη την επικράτεια, συμπεριλαμβανομένων και παραδοσιακά «καθεστωτικών» επαρχιών και πόλεων. Από τις γυναίκες και τα κορίτσια που καίνε τις μαντίλες, τις hijab, τις μπούργκες

και κόβουν δημοσίως τα μαλλιά τους, τα αυτοκίνητα που κορνάρουν για να δηλώσουν τη στήριξη τους, τις διαδηλώσεις, τους χορούς και τα σχολεία όπου η έκφραση ανυπακοής στους κώδικες ηθικής και στα σύμβολα του καθεστώτος είναι εμβληματική, μέχρι τις συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις και τις απεργίες διαφόρων εργασιακών κλάδων σε ένδειξη αλληλεγγύης με τις εκατοντάδες νέες δολοφονημένες/ους, νέους φυλακισμένους/ες, νέες εξαφανισμένες/ους από τις κρατικές δυνάμεις... Η οργισμένη κραυγή «γυναίκα, ζωή, ελευθερία» αντηχεί μαζί με το «μη φοβάστε, μη φοβάστε, είμαστε όλες μαζί», «οι μουλάδες να φύγουν», «θάνατος στον δικτάτορα», «από την Sanandaj στην Tabriz, τα μόνα που υπάρχουν είναι φτώχεια, διαφθορά και διακρίσεις»...

Λίγο παραδίπλα στο Αφγανιστάν (σε έναν τόπο που η λέξη «κρίση» φαντάζει τραγελαφική ως περιγραφή της κατάστασης καθώς ζει μεγάλο χρονικό διάστημα σε καθεστώς διαρκούς πολέμου και στρατιωτικών επιχειρήσεων αποικιακής λογικής), από τη στιγμή που οι Ταλιμπάν παρέλαβαν την εξουσία από τα χέρια των «δυτικών» δυνάμεων και συνασπισμών τους, γυναίκες παλεύουν με διαδηλώσεις να κατοχυρώσουν την ύπαρξή τους στον λεγόμενο δημόσιο χώρο και τη θέση τους στο εκπαιδευτικό σύστημα. Σήμερα, με αφορμή τα γεγονότα στο γειτονικό Ιράν ξαναβγήκαν στους δρόμους διαδηλώνοντας με τις μαντίλες, τις μπούρκες και τα τσαντόρ τους και για άλλη μια φορά δέχονται άγρια καταστολή...

Δεν υπάρχει τίποτα ουσιαστικά πρωτόγνωρο όσον αφορά στο τι σηματοδοτεί μία «κρίση». Άλλωστε πόσα χρόνια έχουν περάσει από τότε που ήταν δημοφιλή τα «δικά μας μηνμόνια», οι «δικοί μας φτωχοί», τα «δικά μας παιδιά που λιποθυμούσαν στα σχολεία», οι δικές μας αντιστάσεις, οι δικές μας εκφράσεις αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Ούτε υπάρχει κάτι πρωτοφανές στην εκδήλωση ανυπάκουων και εξεγερσιακών καταστάσεων μετά από δολοφονίες του εκάστοτε καθεστώτος. Αρκετές/οι θυμόμαστε με συγκίνηση τη μοναδικότητα των βιωμάτων στην εξέγερση του 2008, μετά τη

δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, πολλοί/ές θυμούνται το ντόμινο των δράσεων και μετέπειτα εξελίξεων που προκάλεσε η δολοφονία του Παύλου Φύσσα και αρκετά πρόσωπα τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου/Zackie oh!, με την εμφάνιση στο δημόσιο πεδίο όχι μόνο όλων εκείνων των προσώπων που ήταν καταναγκαστικά «κρυμμένα» στα στενά τετραγωνικά των δικών τους ταυτοτικών χώρων και σχέσεων αλλά και της ανυπακοής και της οργής τους. Αυτά που εξελίσσονται στον Λίβανο, το Ιράν και αλλού αυτές τις ημέρες, πέραν της σπουδαιότητας τους ως υπενθύμιση -τόσο ζωγόνα σε αυτούς τους επιθετικούς καιρούς που ζούμε- ότι δεν υπάρχουν κράτη, θρησκείες, καταπιεστικά και εκμεταλλευτικά συστήματα όπως ο καπιταλισμός και η πατριαρχία που είναι άτρωτα και παντοτινά, επιβεβαιώνουν για άλλη μια φορά το γεγονός ότι ο αγώνας, η αντίσταση, η αλληλεγγύη αναδύουν τον πλούτο, την περιπλοκότητα της ζωής, της σύνδεσης-μπολιάζουν τα ριζοσπαστικά περιεχόμενα και τις μορφές αντίστασης και αλληλεγγύης με όλα όσα ήταν μέχρι πρότινος αόρατα και υποτιμημένα-κάνουν ορατές εκείνες τις πράξεις, εκείνα τα έργα (τα τόσο αναγκαία και κρίσιμα για τις συλλογικές οντότητες) και εκείνα τα πρόσωπα που τα φέρνουν εις πέρας καθημερινά αλλά συστηματικά υποτιμούνται και ευτελίζονται απομονωμένα σε ιδιωτικούς χώρους, όπως για παράδειγμα όλα όσα επιτελούν τη φροντίδα. Αποκτούν μία πρωτόγνωρη αυτοεκτίμηση και δύναμη όλα εκείνα τα πρόσωπα ή/και οι ομάδες που παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους. Ενώνουν, όχι στο όνομα της ενότητας για την ενότητα αλλά βάσει εκείνης της συνθετικής ουσίας που εδράζεται στα ολοένα και πιο διευρυμένα ριζοσπαστικά περιεχόμενα και μορφές έκφρασής τους, συμπεριλαμβάνοντας ό,τι δεν ξέραμε ότι υπήρχε ή υποτιμούσαμε στο πλαίσιο της συστημικής κανονικότητας και του «αυτονόητου». Η συμπερίληψη συμβαίνει στη βάση των καταπιέσεων και όχι των ταυτοτήτων -χωρίς όμως να ακυρώνονται ή και να λοιδороύνται αυτές οι «ταυτότητες» που ψάχνουν για ανάσα ύπαρξης, για χώρους και χρόνους πολιτικοποίησης σε έναν κόσμο που όχι μόνο καταπιέζει αλλά και συστηματικά αορατοποιεί έννοιες, έργα, πλήθη, ομάδες...

Έχει γίνει ξεκάθαρο ότι οι διαχωρισμοί της ζωής/συνύπαρξης σε αναλυτικές ή μεθοδολογικές ταξινομήσεις και ιεραρχήσεις, όχι μόνο έχουν αποτύχει ιστορικά αλλά η πραγματικότητα

αποδεικνύει πόσο αποπροσανατολίζουν και -το κυριότερο- πόσο τροφοδοτούν τον λαϊκισμό, τη σύγχυση, τον συντηρητισμό, τον κοινωνικό αυτοματισμό και την ανάθεση. Η πραγματικότητα είναι αυτή που έρχεται πάντα να αναδείξει την περιπλοκότητα, τη διασύνδεση κάθε πολιτικής, οικονομικής, πολιτισμικής, κοινωνικής πλευράς. Η ζωή/συνύπαρξη δεν διαχωρίζεται σε δημόσιο/ιδιωτικό, σε πολιτικό/προσωπικό ή πολιτικό/πολιτισμικό, σε άτομο/κοινωνία κοκ, και το γεγονός ότι δεν διαχωρίζεται συμβάλλει στην κατανόηση, στην ανάλυση και άρα στην κατεύθυνση χειραφέτησης, αγώνα, αντίστασης, εξέγερσης και επανάστασης. Σε καταστάσεις «κρίσης», αυτή η θέση/διαπίστωση επιβεβαιώνεται σε όλο της το μεγαλείο ποιοτικά και ποσοτικά – παρόλο που έρχεται ως θέση αντιμέτωπη με την επιθετικότητα όχι μόνο της κυρίαρχης θέσης και στάσης περί διαχωρισμένων και ιεραρχημένων σφαιρών αλλά και με δύο από τα σημεία των καιρών: ότι η ταχύτητα των βιωμάτων αυξάνεται σε βαθμό που η επεξεργασία τους ατονεί καθολικά και ταυτόχρονα η μνήμη συρρικνώνεται σε βαθμό εξαφάνισης. Δυστυχώς επίσης τα παραδείγματα/συμβάντα έρχονται, παρέχονται και καταπίνονται από το χωνευτήρι της κανονικότητας, της καταστολής (τόσο δολοφονικής σε στιγμές) και της αφομοίωσης...

Κάθε τέτοια στιγμή που υπενθυμίζεται ότι η ισχύς μπορεί να πληγεί μέχρι και να καταποντιστεί, βλέπουμε ξεκάθαρα ότι οι στιγμές αυτές υλοποιούνται από τις καταπιεσμένες τάξεις, από όλα αυτά τα υποκείμενα που «δεν υπήρχαν» την ίδια στιγμή που υπάρχουμε επειδή «υπήρχαν». Όπως και κάθε φορά, βλέπουμε όλων των λογίων τις κυρίαρχες τάξεις είτε να προσπαθούν να τα φимώσουν είτε να τα αφομοιώσουν. Σήμερα στον Ιράν, που όλος ο δυτικός κόσμος μιλάει για την «επανάσταση των γυναικών», τρέμουμε από οργή ακούγοντας εκείνες τις φωνές της λευκής, αποικιακής δύσης να εργαλειοποιούν τη δική τους στιγμή, τη στιγμή αυτών των γυναικών, σε αυτό το μέρος. Αυτές τις φωνές που στη Γαλλία απέκλειαν κορίτσια από τα σχολεία επειδή φορούσαν μαντίλες και που σήμερα κόβουν τα τουφάκια από τα μαλλιά τους σε ένδειξη αλληλεγγύης. Αυτές τις φωνές που στις ΗΠΑ απαγορεύουν τις αμβλώσεις. Αυτές τις φωνές που στην Ελλάδα κάνουν κηρύγματα στις εκκλησίες για «αγέννητα

παιδιά», ψηφίζουν νόμους για συνεπιμέλειες και άλλα κουραφέξαλα. Αυτές τις φωνές που από άκρη σε άκρη επιχειρούν να χωρέσουν την πατριαρχική επιθετικότητα στα στενά όρια της δικαιοσύνης και των κατασταλτικών μηχανισμών, διαιωνίζοντάς την. Αυτές τις φωνές που τον φεμινισμό τον αποδέχονται μονάχα με ευγενικά φρουφρου και εναλλακτικά αρώματα, αλλά όταν τους χτυπάει την πόρτα αδιαμεσολάβητα, χειραγώγητα γίνεται προβληματικός, επιθετικός, άδικος κοκ. Και ο κατάλογος αυτών των φωνών είναι δυστυχώς ατελείωτος...

Η δική μας θέση απέναντι στα καταπιεσμένα, τους αγώνες και τις αντιστάσεις τους δεν θα μπορούσε παρά να είναι η γνωριμία, η συσχέτιση, η χειραφέτηση, η αλληλεγγύη, η αντίσταση σε ό,τι εξουσιάζει. Η αντιπαραβολή ενός κόσμου χωρίς εξουσίες, χωρίς σύνορα, χωρίς χαρτιά, χωρίς δίπολα, χωρίς ταξινομήσεις και ιεραρχήσεις, χωρίς ανάθεση σε ειδικούς, αυθεντίες και πάτρωνες, χωρίς «ταυτότητες» θα υπολείπεται όσο η ανυπάκουη καρδιά δεν επιθυμεί να αποκτή άβολες αρρυθμίες με αυτές τις άγνωστες τονικότητες και τις «παραφώνες» μελωδίες. Οι συμφωνίες και ασυμφωνίες όλων της «γης των κολασμένων», των «από κάτω» είναι, μεταξύ πολλών άλλων, αυτές που θα απομαγέψουν τα διαφημισμένα αποκούμπια όπως αυτά των φαντασιακών κοινοτήτων και κανονικοτήτων, των «δικαιωμάτων» και της κρατικής δικαιοσύνης, αποκούμπια που βασίζονται και σε «ταυτότητες» όπως το «χρώμα», το «φύλο», η «σεξουαλικότητα», η «φυλή», οι «ικανότητες»... Είναι αυτές οι «παραφώνες» που θα αποκαλύψουν τις λογικές της πατρωνίας των καταπιεσμένων και των αντιστάσεών τους, για τις οποίες όσο πιο μακριά συμβαίνει «η εξέγερση των γυναικών» ή η επανάσταση των όποιων κάθε φορά άγνωστων αόρατων, τόσο πιο μελωδική ακούγεται στα αυτιά τους...

Οκτώβρης 2022
πρωτοβουλία του αναρχικού στεκιού Ρεσάλτο
έναντια στον σεξισμό, την πατριαρχία,
τους έμφυλους διαχωρισμούς και διακρίσεις
genderprw@protonmail.com

Ένα πρώτο σχόλιο για μία ορκωμοσία μίας ακόμα «νέας εποχής»...

Όλοι όσες (το λιγότερο) δυσανασχετούν για ό,τι δεν χωράει στο περίκλειστο μίζερο, κακότροπο, υποτακτικό περιβάλλον τους. Όλοι όσες ξερνούν μεμψιμοιρία, τοξικότητα και ανταγωνισμό απέναντι σε κάθε μορφής αντίσταση στην εξουσία. Όλοι όσες αφού πρώτα έχουν καταπιεί αμάσητη την καθημερινή εκμετάλλευση, την καταπίεση, τον κυριαρχικό ιδεασμό της καταστροφολογίας, χωνεύοντάς τα μέσα στην εξατομίκευση, τη μνησικακία, την εγωπάθεια. Όλοι αυτές, μαζί φυσικά με κάθε φασισταριό της υψηλίου, βρήκαν επιτέλους ξανά έναν άξιο εκπρόσωπό τους στην ομιλία του νέου (από τα παλιά) προέδρου των ΗΠΑ κατά τη διάρκεια της ορκωμοσίας του, στις 20 Ιανουαρίου.

Αποκαλυπτικό είναι το για ποια σημεία αυτής της ομιλίας ξεσπάθωσαν: «μετανάστες, τρομοκράτες και μετανάστες-τρομοκράτες, φύλα ένα-δύο-τρία-δεκατρία, τρανς/queer/ ανωμαλία, μαύροι, ασιάτες και λευκή ανωτερότητα, πολιτικάλ κορεκτ, cancelling και δικαιωματοισμοί που καταπιέζουν...». Με άλλα λόγια αυτό το απύθμενο πηγάδι που χαρακτηρίζεται ως woke κουλτούρα ή ατζέντα, wokeism, ατζέντα του μεταμοντερνισμού κι ένα κάρο άλλα ασύνδετα, ανιστόρητα. Από όλο το πολιτικό φάσμα (εννοώντας το "αριστερά-κέντρο-δεξιά", δηλαδή αυτόν τον χυλό που εξακολουθεί να προμοτάρεται ως «μορφή του Διαφωτισμού» παρόλο που πλέον μοιάζει περισσότερο ως απομεινάρι του) ανακουφίστηκαν που επιτέλους ήρθε η στιγμή να μπει ένα ηγεμονικό τέλος σε ένα, σε δύο ή και σε όλα τα προβλήματα που -υποτίθεται ή πράγματι- έχουν με την προαναφερθείσα ατζέντα. Να σημειώσουμε ότι σε αυτή την ομιλία εμφανίστηκαν, ακούστηκαν ή αποσιωπήθηκαν και άλλα, για τα οποία μάλλον οι ίδιοι άνθρωποι έπαθαν αυτό που λέμε «άρνηση». Όπως για παράδειγμα, για την πασαρέλα, τα χαμόγελα και τη συσπείρωση των «ανταγωνιστών» κατά τα άλλα- πολιτικών και οικονομικών αφεντικών. Όπως για παράδειγμα, για το ότι ήταν κατά βάση μία ομιλία ανακοίνωσης «έκτακτων διαταγμάτων», είτε αυτά αφορούν σε πολέμους, είτε αφορούν στην οικονομία, είτε στο περιβάλλον (αλλά δεν πειράζει, κάποιος άλλοι θα βρεθούν να φτάνει και για αυτά αύριο)...

Η επανεκλογή του Τραμπ στην προεδρεία των ΗΠΑ αποτελεί μεν μία αδιαμφισβήτητη πολιτική και οικονομική τομή (νεο)συντηρητικής και alt right ατζέντας, με όλες τις θεαματικές και τεχνολογικές της αιχμές. Ωστόσο, το βάθος αυτής της τομής δεν είναι

δεδομένο, αλλά θα κριθεί καθοδόν. Όχι τόσο στην επιφάνεια των φασιστικών θεατρinισμών όσο στις ισορροπίες των ενδοκυριαρχικών διεργασιών και πάνω από όλα στα πεδία του κοινωνικού/ταξικού ανταγωνισμού (ειδικότερα στο εσωτερικό των ΗΠΑ). Στην πορεία αυτή, ως συνήθως, μεγαλύτερη σημασία δεν έχουν τα πρόσωπα αλλά αυτό το οποίο αντιπροσωπεύουν.

Η αντεπίθεση των κυρίαρχων απέναντι σε όσα τολμούν να προκαλέσουν ρωγμές στο καθεστώς της αορατοποίησης και της καταπίεσής τους, να διεκδικήσουν, να αγωνιστούν, να αντισταθούν, να εξεγερθούν ήταν και είναι δεδομένη. Όπως επίσης και η επιθετικότητά τους απέναντι στις ρωγμές που προκαλούνται από όσους/ες «περισσεύουν» ή «περιττεύουν». Πόσο δε μάλλον όταν πρόκειται για ρωγμές στην εκδοχή του δόγματος «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» του κάθε τόπου. Πόσο δε μάλλον όταν πρόκειται για ρωγμές στην πατριαρχία, τον ρατσισμό και σε όλες εκείνες τις καταπίεσεις που κατείχαν δευτερεύουσα θέση, πολλές φορές ακόμα και στην ιστορία των αντιστάσεων, των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων. Πέρα από όλα αυτά, η ομιλία του κάθε Τραμπ προετοιμάζεται με συνέπεια εδώ και χρόνια με την παγίωση της κινδυνολογίας και της απειλής ως μέσο καθυπόταξης, μέσα σε κοινοβούλια και επιτροπές, με νομοσχέδια και «μέτρα αντιμετώπισης» επιπτώσεων οι οποίες προκαλούνται από δικές τους επιλογές. Νομιμοποιείται από εθνικούς και άλλους στρατούς, από αστυνομίες, από κάθε λογής «σεκιουριτάδες» και «επιβλέποντα μάτια» που αυξάνονται πλανητικά με γεωμετρική πρόοδο. Προετοιμάζεται μέσα από τις ΜΚΟ και τους φιλανθρωπικούς οργανισμούς που επιλέγουν στη βάση εξουσιαστικών ταξινομήσεων τα βολικά «θύματα» κάθε εποχής... Η ομιλία του Τραμπ ακούγεται εδώ και χρόνια –είτε αποσπασματικά είτε στο σύνολό της– μέσα από εκφραστές ολόκληρου του πολιτικού φάσματος. Γράφεται από διανοούμενους και ακαδημαϊκούς, προπαγανδίζεται από δημοσιογράφους και περσόνες, κηρύσσεται από παπάδες και μουλάδες...

Αν υπάρχουν ουσιαστικά σημεία με αφορμή (και) αυτήν την ορκωμοσία προέδρου δεν είναι άλλα από την εναντίωση στην απόσπαση συναινέσεων στις πολιτικές που θα την ακολουθήσουν σε όλα τα πεδία (οικονομικά, κοινωνικά, στρατιωτικοπολεμικά, επιτήρησης και καταστολής). Δεν είναι άλλα από την αλληλοβοήθεια και την αλληλεγγύη μας σε όσα αγωνίζονται ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό, σε όσα θα επιχειρηθεί να κατασταλούν ή/και να σπρωχθούν στην αορατότητα. Δεν είναι άλλα από την επιμονή και τη συνέχεια των αυτοοργανωμένων αντιστάσεων και προτάσεων ενάντια στον κόσμο των κοινωνικών και των ταξικών διαιρέσεων.

Ακολουθούν αποσπάσματα από το κάλεσμα της συνέλευσης «κουήρ αναρχικά ενάντια στα σύνορα και την πολεμική πραγματικότητα» σε αναρχοκούρη πορεία αντι-εθνικής υπερηφάνειας στο κέντρο της Αθήνας, το περασμένο καλοκαίρι (28/06/24).

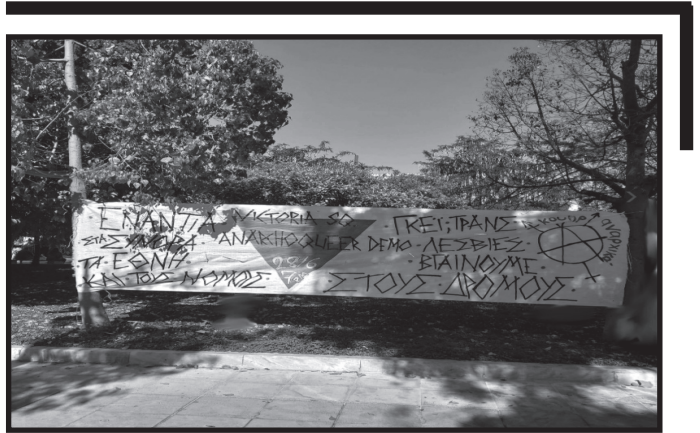
Ολόκληρο το κείμενο είναι διαθέσιμο στο blog του Ρεσάλτο.

Ενάντια στα σύνορα ενάντια στους νόμους, γκέι τρανς λεσβίες βγαίνουμε στους δρόμους!

[...] Τελικά κερδίσαμε από την θεσμοθέτηση του γκέι γάμου; Μπορούμε επιτέλους ελεύθερα να καταρακυλήσουμε αγκαλιά σε ανθόσπαρτους λόφους με τη σύντροφό μας, να εμφανίσουμε τον Τάκη στο οικογενειακό τραπέζι με το σόι, να φασωθούμε μελαγχολικά στο διάλλειμα μεταξύ των μαθημάτων στη σχολή με εκείνο το πρώην που μας εκπούστρευσε, να περπατήσουμε περήφανα από την Αλεξανδρούπολη έως το Γκάζι; Μπορεί να υπερβάλαμε και λίγο. Μπορεί και όχι. Ούτως ή άλλως δεν πάνε όλα στο Γκάζι με τα πόδια. Ούτε πάνε όλα στο Γκάζι.

[...] Προσπαθούμε, λοιπόν, να κινηθούμε πέρα από ένα άνωθεν επιβαλλόμενο ψευδοδίλημμα «ναι ή όχι» στο γάμο και αναρωτιόμαστε: τι θυσιάστηκε προκειμένου η ομοφυλοφιλία να γίνει νόμιμη, θεσμικά αναγνωρισμένη, μέχρι και κουλ; Η έξοδος από τη ντουλάπα μήπως σηματοδοτεί και το φτήνεμα όλης της δίκαιης οργής μας, όλης της απωθημένης μας καύλας; Μοιάζει χτες όταν οι γκέι κοινότητες έθαβαν τους νεκρούς τους από την επιδημία του HIV, και σήμερα τα σύμβολα της ομοφυλοφιλίας πωλούνται στα tiger. Η ουσία της καπιταλιστικής αφομοίωσης είναι η αστραπιαία μετατροπή του μέχρι πρότινος περιθωριακού σε εμπόρευμα. Και φυσικά, ο χώρος του περιθωρίου ποτέ δεν μένει κενός – αναμένεται να κατοικηθεί από νέα αφύσικα, ασύμμετρα, φρικιαστικά σώματα. [...]

1. Για να μην ξεχνάμε τα βασικά

Η ανάγκη για ένα πλαίσιο που να αναγνωρίζει τα ομόφυλα ζευγάρια και τις οικογένειές τους προκύπτει εξ αρχής από τον αποκλεισμό τους, όπως κάθε δικαίωμα και κάθε διεκδίκηση ισότητας καθρεφτίζει την πρωταρχική βία του νόμου: τον διαχωρισμό μεταξύ του νόμιμου και του παράνομου από την κρατική εξουσία, της ζωής που αξίζει να βιωθεί και αυτής που ενεργητικά αφήνεται στην φθορά ή και στον θάνατο.

Μέσα από τον γάμο το κράτος ορίζει τι σημαίνει «συγγένεια» σε ένα αυστηρό πλαίσιο με αναγκαία στοιχεία το «αίμα» (την βιολογική καταγωγή και την προγονικότητα) και το (αναπαραγωγικό) ζευγάρι. Αν υπάρχει ένα πλήθος κοντινών σχέσεων και πρακτικών που πραγματεύονται την αναπαραγωγή της ζωής και την φροντίδα, από συγκατοικήσεις και πολυσυντροφικές σχέσεις, ως σχέσεις με άλλα είδη, παρέες και φιλίες, τότε το κράτος τις περιορίζει θέτοντας τον γάμο ως το προνομιακό πεδίο όπου η κοινωνική αναπαραγωγή και η φροντίδα παισιώνονται νομικά, αλλά και απαιτούνται, πειθαρχημένα, για την αναπαραγωγή των υπάρχουσών κοινωνικών σχέσεων. [...]

[...]Το κουήρ για εμάς είναι μία πρακτική διάρρηξη αυτής ακριβώς της συνεκτικότητας. Είναι η κατάφαση σε ένα άνοιγμα προς εξερεύνηση των αμέτρητων μορφών που μπορεί να πάρει η συγγένεια, η αγάπη, ο έρωτας, η φιλία, η συνύπαρξη.

2. Οι πόλεμοι στην Δύση ξεπλένονται με ροζ

[...] Ο νόμος περί ισότητας στον γάμο δημοσιεύεται σε μια εποχή πολεμικών συρράξεων γεωγραφικά και γεωπολιτικά κοντά «στο σπίτι». Ο πόλεμος ρωσίας-ουκρανίας συνεχίζει να σκορπά το θάνατο με αμέτρητους νεκρούς και τραυματίες, με τους δύο στρατούς να ανταλλάσσουν συνεχώς στρέμματα αιματοβαμμένης γης και βιομηχανικού τοιμέντου. Το ισραηλινό κράτος συνεχίζει να δολοφονεί, να εκτοπίζει και να εξαθλιώνει τους παλαιστινιακούς πληθυσμούς και κοινότητες. Ενθαρρυνόμαστε να δούμε αυτή την αντιπαραβολή υπό ένα γνώριμο ρατσιστικό πρίσμα: Από τη μία, η «δύση» ως μια χωρίς συγκρούσεις ολότητα, με πυξίδα τον ανθρωπισμό και μόνο καλές προθέσεις (ακόμα και όταν διεξάγει πόλεμο). Και από την άλλη, η, ανεπίδεκτη, στα διδάγματα πολιτισμού της πρώτης, «ανατολή» με τον οπισθοδρομισμό της, υπανάπτυκτη, απολίτιστη, ξένη. Έτσι το ελληνικό κράτος, όπως και κάθε δυτικό, από τη μία κόπτεται να ψηφίσει το νόμο για τον γάμο ομόφυλων ζευγαριών κι από την άλλη κάνει μαθήματα «δυτικού εκπολιτισμού» στέλνοντας φρεγάτες στα παράλια της υεμένης. Από τη μία βοηθά και χορηγεί τη διοργάνωση των prides στο εσωτερικό του διαφημίζοντας την ανεκτικότητα και την συμπερίληψή του στο διαφορετικό, από την άλλη περνάει από κόσκινο

τη ΛΟΑΤΚΙrlplus ταυτότητα κούηρ μεταναστών που αιτούνται άσυλο, με fast-track συνεντεύξεις, σιγοντάρει τα κuhnήγια μεταναστών από εθνικιστικές γκρούπες, στοχοποιεί μετανάστες για φωτιές που καίνε χιλιάδες στρέμματα δάσους, δολοφονεί εκατοντάδες μετανάστες στα σύνορα του έβρου και του αιγαίου/ιονίου και συγκαλύπτει την ρατσιστική και πατριαρχική δόμηση της έννομής του τάξης. [...]

[...]Κλείνουμε πονηρά το μάτι σε όσα είναι καχύποπτα με την ευγενική ρητορική του δημοκρατικού κόσμου. Στεκόμαστε αλληλέγγυα στους εκατοντάδες χιλιάδες ανυπότακτους των επιστρατεύσεων της ουκρανίας και ρωσίας που αρνούνται να γίνουν αναλώσιμοι στα πολεμικά παιχνίδια των κυριάρχων. Στους αρνητές στράτευσης και κάθε αντιστεκόμενο εντός του ισραήλ και της παλαιστίνης. Στεκόμαστε αλληλέγγυα στα μεταναστά που δέχονται τη βία των συνόρων, των κρατών, των εθνικισμών, της πατριαρχίας. Μια αλληλεγγύη που μας κάνει συνεχώς να επαναλαμβάνουμε: κανένα δεν είναι πραγματικά ελεύθερο, αν δεν είμαστε όλα μας.

3. Ζώντας για να δουλεύουμε, πεθαίνουμε δουλεύοντας ή αλλιώς **just get ready for work, work, work, work, work, work**

Οι διεκδικήσεις των κινημάτων των προηγούμενων δεκαετιών έχουν οδηγήσει στην αποποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας στα δυτικά κράτη. Επειδή όμως, στα ίδια κράτη, όπου η μόνη οργάνωση της ζωής που μπορεί να βοηθεί ως δυνατή είναι αυτή του καπιταλισμού και της ελεύθερης αγοράς, το κούηρνες ταυτόχρονα κεφαλαιοποιήθηκε. Δημιουργούνται έτσι νέες υποκειμενικότητες, στο πρότυπο της ετεροκανονικότητας, και νέες κατηγορίες καταναλωτών, που φέρουν μεγαλύτερη ποικιλία χαρακτηριστικών φύλου και σεξουαλικότητας, παραμένοντας όμως εντός μίας λογικής κατανάλωσης και ατομικής ανέλιξης που αορατοποιεί τον ταξικό ανταγωνισμό [...]

4. Αθηνς Πράηντ ΑΕ: Διαφημίσεις, Πλύσεις, Τουριστικές περιηγήσεις, Επενδύσεις

[...] Χαρακτηριστικά, η Google, χρυσός χορηγός του φετινού πράηντ και κύρια υπεύθυνη για τον μετασηματισμό του ίντερνετ σε μέσο συλλογής εμπορεύσιμων δεδομένων, έχει υπογράψει, μαζί με την Αμαζον, συμφωνία ύψους 1,2 δισεκατομμυρίων δολαρίων με το υπουργείο άμυνας και τον στρατό του ισραήλ. Το ίδρυμα νώνση από την άλλη, επίσης χρυσός χορηγός, έχει αναλάβει την κεφαλαιοποίηση της κούηρ αντικουλτούρας, πουλώντας εναλλακτικότητα στα μεγάλα “κέντρα πολιτισμού” και καταλαμβάνοντας τον διαρκώς συρρικνωμένο δημόσιο χώρο. Ανάμεσα στους υπόλοιπους χορηγούς του φετινού Athens Pride είναι η Teleperformance, τα Lidl και η e-food, που τα τελευταία χρόνια έχουν διαπρέψει στις απολύσεις, στα χρωστούμενα δεδουλευμένα, στην καθημερινή υποτίμηση και πειθάρχηση και στις διακρίσεις εργατών με βάση την ηλικία, το φύλο, τη φυλή και τη σεξουαλικότητα τους. Τα συμπεριληπτικά αφεντικά, συμπεριληπτικά μας ξεζουμίζουν.

Από την προβολή “remembering stonewall” που πραγματοποιήθηκε από το ρεσάλτο στις 20.06.2024 στο πάρκο Λιπασμάτων (Δραπετσώνα) στο πλαίσιο προπαγάνδης της πορείας

Το Athens Pride δεν θα μπορούσε να λείπει κι από την τουριστική βιομηχανία ή αλλιώς το “εθνικό προϊόν”, καλώντας κυρίως πλούσιους δυτικούς να καταναλώσουν LGBT friendliness σε ξενοδοχεία, μπαρ, καφέ, σάουνες, εστιατόρια στην 365 μέρες το χρόνο ανοιχτή στον τουρισμό Αθήνα και τα νησιά-γκέυ πρωτεύουσες (μύκονος, ερεσσός).

5. Το ένα κορίτσι φιλάει το άλλο και τα δυο κλωτσούν φασίστες

Από τον τρόπο με τον οποίο άνοιξε ο διάλογος γύρω από τα λοατκι δικαιώματα και τον γάμο έγινε ένας πολιτικός επαναπροσδιορισμός, και μία αναζωπύρωση των –ήδη ασταμάτητων και καθημερινών– ομοτρανσοφοβικών επιθέσεων. Από τον έλληνα νοικοκυραίο που απειλείται από οποιαδήποτε έκφραση δεν επιβεβαιώνει τη “φυσική” αντρική κυριαρχία, μέχρι τις φασιστικές γκρούπες που οργανώνονται στο δρόμο επιτιθέμενες σε μετανάστες και κουήρια και γεμίζοντας τους τοίχους της πόλης με σβάστιγκες, διακινείται μια συνωμοσιολογική ανάγνωση της πραγματικότητας όπου οι γκέι και η ξενόφερτη “νέα τάξη πραγμάτων” υποκαθιστούν το κράτος και τον καπιταλισμό ως οι πραγματικοί “εχθροί του λαού”. Σύμφωνα με το αφήγημα αυτό, οι γκέιδες κυβερνούν τον κόσμο και απειλούν το ελληνικό έθνος με αφανισμό μέσα από την αποδυνάμωση της οικογένειας και των έμφυλων ρόλων (we wish). Η εικόνα μιας ισχυρής ελίτ που κινεί τα νήματα δεν είναι πρωτότυπη για τον κόσμο αυτό, καθώς προϋπάρχει και σε μία γνωστή αντισημιτική εκδοχή.

6. Τι σημαίνει, τελικά, «κουηρ υπερηφάνεια»;

[...] Όταν η Ευρωπαϊκή Ένωση, που για την προστασία των συνόρων της δολοφονεί μεταναστά, είναι σπόνσορας του Athens Pride και του EuroPride που φέτος θα διεξαχθεί στη Θεσσαλονίκη, αναρωτιόμαστε: μήπως μέσα στις διαδικασίες αφομοίωσης που μετέτρεψαν την εξέγερση του Stonewall σε μία παρέλαση οργανωμένη από δημοτικές αρχές και εταιρίες, έχει αλλάξει και η ίδια η έννοια της «υπερηφάνειας»; Από την στιγμή που τα «LGBTQ δικαιώματα», όπως και τα «γυναικεία δικαιώματα» χρησιμοποιούνται τόσο πολύ για να ξεπλύνουν τις πολεμικές πολιτικές του δυτικού μπλοκ, μήπως καταλήγει και το AthensPride να βρομάει λίγο whitepride; Θα τολμήσουμε να πούμε πως ναι.

Athens Pride, EuroPride, White Pride, LGBTQ Pride. Η υπερηφάνεια δεν είναι ένα ιδιαίτερα αξιο συναίσθημα από μόνη της. Το υπερήφανο «εγώ» είναι μια θέση που συνήθως στέκεται απέναντι σε κάποιον «Άλλο». Πώς διαφέρει λοιπόν η κουήρ υπερηφάνεια; Όπως γράφει η Sarah Ahmed, «η στιγμή της κουήρ υπερηφάνειας είναι η άρνηση να νιώσεις ντροπή όταν αντικρίζεις εκείνον που ντρέπεται για εσένα». [...]

کویرها، فريکها، مهاجران، فقرا،
نادیده گرفته شدگان، معلولان و
بیچارگان: ما (و در کنار) کسانی
هستیم که در هنجارهای غالب ملی
جایی ندارند

عليه ستم، استثمار آوارگی و فرگ
ما مقاومت می‌کنیم، روزانه برای
ایجاد روابط همبستگی و مراقبت
می‌جنگیم

Ανώμαλα, φρικιά, φτωχά, σόρατα,
μεταναστά, άρρωστα:
Είμαστε (με) αυτά που δεν χωράνε
στην κυρίαρχη εθνική κανονικότητα.

Ενώτια στην καταπίεση, την
εκμετάλλευση, τον εκτοπισμό και το
θάνατο, αντιστεκόμαστε,
αγωνιζόμαστε καθημερινά,
φροντίζουμε και χιζόουμε σχέσεις
αλληλεγγύης.

Queers, freaks, migrants, the
impoveryished, unseem, disabled and
sick: We are (and stand with) those
who don't fit into dominant national
normality.

Against oppression, exploitation,
displacement, and death,
we resist, fighting daily to build
relationships of solidarity and care.

تظاهرات افتخار آنارشویست-کویر ضد ملی‌گرایی
ANARCHOQUEER ANTI-NATIONALIST PRIDE DEMO

برای تابودی تمام اقتدارها، بایرئی‌ها
و تقسیم بندی‌ها
ما ناملومین را قابل درک می‌کنیم
و از هنجارها سرپیچی می‌کنیم
عليه دولت ملت‌ها، جنگ‌ها و صلح
آن‌ها علیه سرمایه‌داری و
پدرسالاری

عليه مرزها، ملت‌ها و قوانین
گی‌ها، ترنس‌ها، لزبین‌ها، کویرها به
اخیابان‌ها می‌آیند

Για την καταστροφή κάθε εξουσίας,
διπλού και διαχωρισμού,
κάνουμε φρατί το ακατανόστο
απειθοχούμε στις συμμορφώσεις της
κλιθνικότητας.

Ενώτια στο έθνο-κράτη, τον πόλεμο
και την ερίρνη τους.

Ενώτια στον καπιταλισμό και την
πατριάρκία.

For the destruction of all authority,
binaries, and division,
we make the incomprehensible visible,
and we defy normativity.
Against nation-states, their wars and
their peace
Against capitalism and patriarchy

Against borders, nations, and laws,
gays, trans, lesbians, queers take to
the streets!

**Εγώ στο σύνολο, τα έθνη και τους
νόμους, γκέι, τράνς, λεσβείες,
βγαίνουμε στους δρόμους!**

Μεγαν και Βικτωρία
ΠΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ
VICTORIA SQUARE
28.06.24 19:00

تظاهرات میدان ویکتوریا
ΠΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ
VICTORIA SQUARE
28.06.24 19:00

آنارشویست‌های کویر علیه مرزها و تقالیسی‌گری
 queer anarchists against borders and militarism

Είμαστε (με) αυτά που δεν χωράνε στην κυρίαρχη εθνική κανονικότητα: ανώμαλα, φρικιά, φτωχά, σόρατα, μεταναστά, άρρωστα:

Σε τέτοιους καιρούς τόσο περιδίνητους και μωδιασμένους.
Σε τούτες τις πόλεις τις τόσο φιλόξενες και ψεύτικες.

Δεν σταματάμε να αναζητούμε εκείνα τα πρόσωπα
που πεισμώνουν ενάντιά τους, εκείνους τους τρόπους και
τους λόγους που μας συνδέουν, μας συντροφεύουν,
μας φέρνουν πιο κοντά. Δεν σταματάμε να ψάχνουμε και
να ανοίγουμε εκείνους τους δρόμους που συναντιόμαστε,
εκείνα τα άδεια κτήρια που τους δίνουμε ζωή.

Όσο κι αν μας κατακλύζουν το κράτος, το κεφάλαιο, η πατριαρχία
και κάθε είδους αυθεντίες τους, άλλο τόσο θα επιμένουμε
αντιστεκόμενα σε πληθυντικούς αριθμούς, παίρνοντας τη ζωή
στα χέρια μας απέναντι στην εξατομίκευση, τη ματαιότητα,
την υπακοή και την ανάθεση.

**Κοινότητες αγώνα και αλληλεγγύης σε κάθε γειτονιά
Ενάντια σε κράτος, κεφάλαιο, πατριαρχία**

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 21/2 στις 20.00

προβολή-συζήτηση:

“Takeover - Πώς καταλάβαμε ένα νοσοκομείο και
αλλάξαμε τη δημόσια υγειονομική περίθαλψη”

ΚΥΡΙΑΚΗ 23/2 στις 18.30

εργαστήρι αυτομόρφωσης
παρουσίαση της μπροσούρας:

“Μάσκες, γάζες και φύγαμε!” [εγχειρίδιο
πρώτων βοηθειών για το δρόμο, Αθήνα 2024],
από την αναρχική ομάδα πρώτων βοηθειών

μέρες στο

ΡΕΣΑΛΤΟ

resalto.espinblogs.net

Αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης
Έβρου 27, Κερατσίνι (100μ. από την πλατεία Λαού)

